

DE NAR

A N A R C H I S T I S C H E K R A N T

**p.7-8 De Niger-delta: een geschiedenis van strijd
Revolte in Oaxaca**

**p.10 Verscheurd
Psychiatrie, anti-psychiatrie,
en de psychiatrisering van de
maatschappij**

**p.12 Het heilige huisje van
het wetenschappelijk
onderzoek
Dossier kritiek op vooruitgangsdien-
ken, industrialisme en technologie
deel 3**

Openbare vervoersmaatschappijen kiezen voor de harde lijn

Niet alle wensen en voornemens voor het nieuwe jaar zijn even rooskleurig en welgemeend. De openbare vervoersmaatschappijen van zowel het Vlaamse als het Brusselse gewest schotelen hun cliënteel vanaf februari 2007 een vergiftigd geschenk voor. Vanaf die dag wordt het veiligheidsplan van De Lijn immers van kracht. We vatten de krijtlijnen van dit plan samen in enkele machiavellistische⁽¹⁾ stelregels.

‘Beantwoord elk wapenfeit met een oorlog’

De grote lijnen van de nieuwe veiligheidsmaatregelen liggen reeds vast in een protocol dat Vlaams minister van Mobiliteit Katleen Van Brempt op 17 juni afsluit met minister van Binnenlandse Zaken Patrick Dewael. Maar de uitbreiding en toepassing ervan komen in een plotse stroomversnelling terecht wanneer nog geen week later een man het leven laat tijdens een handgemeen op buslijn 23 in Antwerpen. Net als de moord op Joe in het Centraal Station de aanleiding was voor de bouw van enkele nieuwe jeugdgevangenissen, zal ook dit jammerlijk voorval het voorwendsel worden voor een tegenoffensief waarvan we blijvend de gevolgen zullen moeten ondergaan.

‘Maak van de repressie een sociale verwezenlijking’

Wie in een proper opgestelde statistiek het aantal stakingen per sector onder de loep zou nemen, stelt vast dat een aantal sectoren er met kop en schouders bovenuit steken. Ongetwijfeld schieten de cipiërs de hoofdduif, maar de bestuurders en controleurs van de openbare vervoersmaatschappijen zitten hen kort op de hiel. Opvallend genoeg komen deze sectoren niet enkel overeen in hun bereidheid tot staken, ook het eisenpakket dat ze naar voor schuiven, vertoont opvallende gelijkenissen. Beide eisen

een weinig verbloemde repressieve aanpak en laten zich in hun discours gewillig meedrijven met de uiterst rechtse koers die de samenleving de laatste jaren vaart. De inwilliging van hun eisen (het toewijzen van extra troepen voor het veiligheidsleger, de plaatsing van camera's, extra politie-aanwezigheid...), die neerkomen op de stapsgewijze invoering van de totalitaire controlemaatschappij, worden op slinkse wijze voorgesteld als sociale verwezenlijkingen. De sociale kwestie is een veiligheidskwestie geworden.

‘Veralgemeen de misdaad’

Ironisch genoeg heeft het hoofdpakket van de nieuwe maatregelen helemaal geen uitstaans met de zware gewelddaden die eraan voorafgingen. Het belangrijkste onderdeel van het veiligheidsplan, de hindercategorie, heeft betrekking op de administratieve boetes die vanaf februari zullen uitgeschreven worden voor ‘overlast’ en ‘onburgerlijk gedrag’. Concreet gaat het over: op de grond spuwen, je voeten op de zitplaats tegenover jou leggen, roken, geen plaats afstaan aan ouderen en zwangere vrouwen, verbale agressie, te luid praten, je walkman te luid opzetten, medereizigers storen, het bezetten van twee zitplaatsen... Voor al deze ‘misdaden’ kan je binnenkort een administratieve boete krijgen van maar liefst 75 euro. Hoe deze veralgemening van het delict een bijdrage zou kunnen leveren aan het terugdringen van het onveiligheidsgevoel blijft vooralsnog een raadsel..., maar de eigenlijke gruwel van deze maatregel ligt erin dat het opstaan voor een oudje, het laten van een sigaret omdat er niet-rokers in de buurt zijn, het op de bus helpen van een ‘mindervalide’... negatief gemotiveerd zullen worden. Anders wacht je immers een administratieve boete⁽²⁾. Zo breidt de dwangmatige invloed van de regel zich ook uit naar het gedrag dat ermee in overeenstemming is. Op die manier worden we systematisch onteigend van ons vermogen tot vrijwillige behulpzaamheid. Bovendien maakt

deze maatregel net dát aspect strafbaar dat een publieke van een private ruimte onderscheidt: de hevige discussie, het uitgelaaten samenzijn, het onbemiddeld aanspreken van onbekenden... Een tweede categorie beslaat inbreuken die de veiligheid van personeel of reiziger in gevaar kunnen brengen⁽³⁾. Voor deze categorie bedragen de boetes 150 euro⁽⁴⁾. Daaronder valt ook elke mogelijke vorm van vandalisme (de levensgevaarlijke liefdesverklaring in alcoholstift bijvoorbeeld). In de blauwdrukken voor het veiligheidsplan wordt, op de cursussen conflictbeheersing na, op geen enkele manier gerept over de agressie en het frequente racisme van het eigen personeel. Nog geen half jaar geleden werd een bestuurder van De Lijn veroordeeld voor de verkrachting van een meisje, maar rond dergelijke voorvallen blijft het altijd opmerkelijk stil.

‘Veralgemeen de ordehandhaving’

Natuurlijk zou het zonde zijn, mocht dit gamma aan nieuwe boetes dode letter blijven. Bijgevolg stelt alleen De Lijn al minstens tweehonderd nieuwe personeelsleden aan die op de navolging ervan moeten toezien en zo de veiligheid moeten waarborgen. Maar liefst 81 nieuwe personeelsleden zullen de controleurs (momenteel 300) vervoegen en bijkomende bevoegdheden krijgen. De nieuwe, eigen veiligheidsdienst van De Lijn zal identiteitscontroles mogen uitvoeren (rara, wie wordt daar het slachtoffer van?) en mensen die een overtreding begaan bij de kraag mogen vatten. In het Brusselse gewest worden de controleurs ook met pepperspray (erg gevaarlijk in een gesloten ruimte) en handboeien uitgerust en mogen ze ‘beperkt’ fouilleren. De overige personeelsaanwinst zal ingeschakeld worden als Lijnspotter, Lijnhelper, Schoolspotter, stadswacht, premetrobewaker en plaatsbewijzentoezichter. Deze geüniformeerde patrouilles zullen in de eerste plaats de administratieve boetes innen en daarnaast ook een signaalfunctie vertolken naar de vei- ➤p.2

DE NAR IS STEEDS OP ZOEK NAAR:

financiële steun; mensen die willen helpen met verspreiding; inhoudelijke bijdragen aan de strijd; plaatsen waar we onze strijd (het hoe en wat van De Nar) kunnen komen toelichten; mensen of organisaties die een benefiet voor De Nar willen doen; verdeelpunten en mensen die willen meehelpen met de verdeling (o.m. afhaling van gedrukte Narren)

> p.l. ligheidsdienst toe. Deze veiligheidsdienst kan bij ernstige incidenten (ongeldige/geen papieren bijvoorbeeld) op haar beurt de échte ordediensten verwittigen, dankzij een op punt gestelde communicatie en samenwerking én gratis pasjes voor de wetsdienaren.

‘Neem een bouwheer onder de arm’

De vormgeving van de haltes en stations maakt zogezegd onderdeel uit van het preventieve luik van het veiligheidsplan. Wie echter een blik werpt op de rol die de stadsplanning speelt in de verarming van publieke ruimtes weet wel beter. De architectuur is het meest oorspronkelijke en subtiele controleapparaat ⁽⁴⁾. Daarover laten ook de richtlijnen voor de vormgeving van de Brusselse metrostations geen twijfel bestaan. Hoeken, nissen en kantjes moeten kost wat kost vermeden worden en de ruimtes moeten goed verlicht zijn. Voor de stations(omgeving) worden dezelfde criteria gehanteerd: elke mogelijkheid je aan het zicht van de camera of de security te onttrekken, wordt uitgeschakeld, zowel voor de drugdeal als voor de stiekeme kus met je minares. De kale, deprimerende, rechtlijnige omgeving is de hoge prijs die voor deze repressieve architectuur betaald wordt. Alleen de reclameborden zorgen voor wat afwisseling (en wat voor één!). Aanvullend zullen de metrostations ook ontoegankelijk gemaakt worden voor de reizigers zonder geldig vervoersbewijs, zodat van een echt publieke ruimte zelfs geen sprake meer is.

‘Heers met de heersende techniek’

Zoals in andere domeinen en sectoren zwaait de technologie de scepter en verlegt ze onophoudelijk en onomkeerbaar de grenzen van de controle ⁽⁵⁾. Alle voertuigen beschikken over een stil alarm dat in noodgevallen onmiddellijk de dispatching waarschuwt. Dankzij de uitrusting met GPS kan de dispatching de voertuigen dadelijk lokaliseren in functie van een tussenkomst. Om mogelijke agressors af te schrikken, zorgt een alarminstallatie ervoor dat er een noodboodschap verschijnt op de digitale schermen en een fel flikkerlicht begint te branden. Nu reeds zijn een groot deel van de voertuigen uitgerust met camera’s. Dat aantal zal in ijlt tempo toenemen.

In Brussel loopt vanaf 2007 ook een proefproject met intelligente camera’s (camera’s die gezichten kunnen onderscheiden). Als het van de bonden van De Lijn afhangt, zal in de stedelijke gebieden 60 tot 70% van het vervoersnet gedekt worden door camera’s. Met de technologie en haar veelvuldige toepassing stelt zich de vraag of we ooit nog wel kunnen terugkomen op deze ontwikkelingen. Het lijkt er eerder op dat, eens de technologie haar plaats ingenomen heeft, ze die moeilijk nog zal kunnen afstaan en, integendeel, alsmäär zal uitbreiden.

‘Straf genadeloos’

Naast dit pakket aan maatregelen krijgt ook de rechterlijke macht haar aandeel in het veiligheidsplan. Het ministerie van Mobiliteit vraagt om een aanzienlijke verzwarende van de strafmaat voor agressiefeiten gepleegd ten aanzien van personeel van openbare vervoersmaatschappijen en ook de toepassing van het snelrecht voor daden van agressie gepleegd op het openbare vervoer.

‘Maak iedereen flik’

Opmerkelijk is dat het veiligheidsplan voortdurend flirt met mensvriendelijkheid (‘Meer mens in het verkeer’) en het belang van het menselijke gezicht, maar dan wel in uniform, en zelfs de ‘vriendschappelijke’ omgang tussen personeel en cliënteel. In overeenstemming hiermee zijn de sensibiliseringscampagnes die sinds eind 2006 gelanceerd werden. De ‘excusslogans’ moeten in de eerste plaats de flik in ons wekken en ons tot makke en gedweë passagiers maken; tot mensen die niet teveel klagen en protesteren, tenzij...een andere reiziger één van de ontelbare welvoegelijkheidsregeltjes overtreedt. In een ruimte die elke persoonlijkheid ontbeert; waarin elke beweging op camera vastgelegd wordt en je voortdurend op de vingers gekeken wordt door wel vijf verschillende types controleurs, die er op toe zien dat je wel doet wat je doen moet en toeslaan als je het niet doet...verwachten ze van u en mij verantwoordelijkheid, hofelijkheid en vriendelijkheid?! Een brug te ver, noemt men dat.

Eindhalte

Een samenleving die op alle mogelijke manieren het nihilisme uitdraagt en elke gelegenheid tot ongedwongen sociaal contact uitschakelt, houdt per definitie enkel de onveiligheid over als sociaal bindmiddel. Wij, die niets meer met elkaar gemeen hebben, delen ten minste nog dezelfde angst met elkaar. En elke nieuwe boete, elke camera en elke controleur zal de angst rechtvaardigen en beamen. We zullen die angst blijven opsluiten achter onmetelijk hoge muren en mischien komen we dan tot de vaststelling dat we ook onszelf opgesloten hebben. Misschien zien we dan pas dat men ons voor de gek gehouden heeft en dat we enkel diegenen die ons de angst aangepaard hebben, hadden moeten vrezen.

(1) Machiavelli is één van de meest fijnbesnaarde machtsdenkers. In ‘Il Principe’ geeft hij stelregels voor de machtsuitoefening, die tegelijkertijd als vlijmscherpe kritieken gelezen kunnen worden.
(2) Deze boetes voor ‘onburgerlijk gedrag’ zijn op dit moment nog ongrondwettelijk, maar daaraan wordt druk gesleuteld op federaal niveau.
(3) Het verdient vermelding dat het aantal agressie-incidenten de voorbije jaren niet of nauwelijks gestegen is.
(4) De inkomsten uit deze boetes zullen geherinvesteerd worden in veiligheidsmaatregelen. Dat bevestigt eens te meer dat de ingeslagen weg sens unique is.
(5) Zie: De stad als laboratorium, De Nar, nr. 208.
(6) Zie: Een handvol argumenten tegen technologie, De Nar, nr. 208.

In de ban van het subversieve boek

19 en 20 mei 2007 in Brussel

Op 19 en 20 mei 2007 vinden in Brussel twee ontmoetingsdagen rond het subversieve boek. Naast stands met boeken, pamfletten en tijdschriften zal de nadruk gelegd worden op discussies. Enkele schrijvers en personen die deelgenomen hebben aan recente en minder recente strijden zullen komen om hun geschriften voort te stellen, hun ervaringen te delen en aanzetten tot discussie te geven.

Deze ontmoetingsdagen zullen plaatsvinden van zaterdag 19 mei 2007 om 14u tot zondag 20 mei in de Pianofabriek, Fortstraat 35, 1060 Brussel (Sint-Gillis). Deze dagen zullen tweetalig zijn (nederlands- en franstalig). Voor meer info: mail: thesubversivebook@gmail.com

Wat er aan voorafging...

Een onvrede met het eindeloos terugkerende aanbod op vele libertaire boekenbeurzen; een aanbod dat de sociale kritiek als geschiedkundige curiositeit behandelt en het subversieve boek herleidt tot een kostelijk hebbedingetje zonder actualiteitswaarde. De boekenbeurzen als ‘culturele happenings’; eendagsvieringen voor een passieve parochie van nostalgici, waarop uitdieping, discussie en actualisering kost wat kost vermeden worden....

Kinderen van onze tijd...

Een tijd die het geheugenverlies organiseert in een stortvloed aan meningen; die de sociale kritiek de mond snoert door haar te herleiden tot een genre, een trend, een koopwaar...; die de subversie ontmiijnt door haar te scheiden van de werkelijkheid.

Een tijd waarin het kritische denken het noorden kwijt is, maar waarin de jonge generaties van rebellen niettemin het historische geheugen moeten handhaven. Een tijd waarin ze uit de voorgaande cycli van strijd de elementen moeten puren om deze werkelijkheid beter te kunnen doorgronden en bestrijden.

Een tijd waarin de ongehoorzaamheid ongehoorde vormen aanneemt en een nieuwe woordenschat aftast...

In de ban van het subversieve boek...

Een bijeenkomst van mensen die de ondermijning van deze werkelijkheid een warm hart toedragen. Mensen voor wie de sociale kritiek, in woord en daad, een gereedschap is dat op punt gesteld moet worden door publicaties, vertalingen, uitwisselingen en discussies. Een gelegenheid om in aanraking te komen met vaak minder bekende uitgevers uit heel Europa en hedendaagse thema’s en strijdpunten te bespreken en onderling te verbinden...

Alternatieve Boekenbeurs

10 maart 2007 in Gent

Op 10 maart 2007 vindt in Gent de zesde editie van de alternatieve boekenbeurs plaats, met een internationaal aanbod van uitgevers en verdelers.

De boekenbeurs vindt plaats in De Centrale, Kraankindersstraat 2 van 10 - 20u. Je kan de Alternatieve boekenbeurs contacteren via aboekenbeurs@yahoo.com of via www.aboekenbeurs.be

Amoro Kaj Furiosi

Tweede nummer van nieuwe Franstalige publicatie

Enkele maanden verscheen het eerste nummer van het blad Amoro Kaj Furiosi. In het 16 epagina’s tellende tweede nummer vind je enkele artikels over de vluchtelingenstrijd in België. Twee artikels werden uit de Nar overgenomen en vertaald naar het Frans. Verder vind je nog een vertaling uit de Nar over de repressie in Brussel en een eigen artikel over de bezettingen van de Vrije Universiteit Brussel en de Street Party van 7 oktober.

Amoro Kaj Furiosi omschrijft zichzelf als een autonome, anonieme en aperiodieke publicatie. In hun editoriaal lezen we “Het is deze angst die van kant moet veranderen. En daarom moet ons antwoord offensief zijn, moeten we hen dwingen fouten te maken, moeten we hen zenuwachtig maken. We zijn op weg en we zijn niet bereid om halt te houden! Het is tijd om zich met iets anders dan geduld te wapenen!”

Je kan Amoro Kaj Furiosi bestellen op het emailadres <mailto:akf@no-log.org>

ERRATUM – VEGAN POWER

In de vorige Nar werden lezersters met vragen, opmerkingen en/of bijdragen over veganisme en dierenbevrijding gevraagd om deze naar vegan@denar.be te sturen. Helaas hebben we onlangs gemerkt dat deze mailbox defect is; mogelijk is uw mail dus nooit aangekomen.

U kunt vragen, opmerkingen en bijdragen wel nog steeds (opnieuw...) doorsturen via brievenpost of op ons algemeen mailadres info@denar.be. Onze ekskuses voor dit misverstand.

BERICHTEN UIT DE WERELD VAN GESLOTEN CENTRA EN DEPORTATIES...

Deze berichten zijn zeker geen volledige weergave van alles wat er gebeurt en plaatsvindt. De muren van de gesloten centra en de stille moordmachine van stiekeme deportaties laten maar weinig openbaarheid toe. Deze berichten geven dan ook maar een beperkte weergave van wat er zich zoal afspeelt - in de hoop de discussie en actie tegen het moorddadige asielbeleid aan te scherpen. Soms gebeurt het dan ook dat een aantal gebeurtenissen geen verdere opvolging krijgen, en dat ligt meer aan de geslotenheid van het asielbeleid en de asielkampen dan aan onze onzorgvuldigheid...

Aarzel niet om berichten door te geven aan de Nar (contactgevens op laatste pagina)

Donderdag 02/11 – Brussel – Om 15u30 vallen 11 flikken (waarvan sommigen in burger) het ontmoetingscentrum Chez Nous – Bij Ons binnen. Deze vzw zet zich in voor solidariteit met papierlozen, daklozen en andere ‘sans’. Het resultaat van deze razzia: 10 mensen worden meegenomen naar het bureau, waarvan zeven naar een gesloten centrum worden gestuurd.

Zaterdag 04/11 – Steenokkerzeel – In het gesloten centrum 127bis valt één van de opgesloten en heeft al 7 deportatiepogingen kunnen tegenhouden) een cipier aan met een schaar. De cipier wordt gehospitaliseerd en de andere cipiers zetten een 24 uren staking in.

Maandag 06/11 – Brussel – De (iraanse) bezetters van de miniemenkerk maken in een persconferentie bekend dat van al de sans-papiers die in juni 2006 na een lange hongerstaking de belofte kregen dat hun jarenlang aanslepend asielloos dossier zou bekeken worden, slechts 4 mensen een antwoord hebben gekregen: 2 positief en 2 negatief.

Maandag 06/11 – Luik – Het CRACPE maakt bekend dat de bezetters van de kerk in Anderlecht die in juni waren opgepakt en sindsdien opgesloten zaten in het gesloten centrum van Vottem, vrij zijn gelaten. Een aantal anderen zijn echter tijdens de voorbije maanden gedeporteerd. De vrijgelatenen zijn ook niet geregulariseerd, en maken bekend de strijd buiten de muren opnieuw te vervoegen.

Woensdag 08/11 – Brussel – De (iraanse) bezetters van de miniemenkerk ondernemen een collectieve actie om papieren te eisen: 2 van hen klimmen op een hijskraan, de anderen sluiten zich op in de kerk en besproeien zichzelf met benzine. Het speciale interventie–eskadron (inclusief snipers), de grote chef van de Brusselse politie, burgemeester Freddy Thielemans en Roosemont, directeur van de gehate Dienst voor Vreemdelingenzaken (DVZ) vergaderen voor de gesloten poort van de kerk. De politiesprekers voor de kerk worden meteen opgepakt, ondertussen snijden nog 2 bezetters zich de polsen over. De politie onderhandelt met de kraanklimmers, terwijl hun collega’s de deur van de kerk openbreken en binnenvallen. De politie schiet met rubberen kogels en 3 bezetters worden geraakt, met als gevolg gebroken vingers en een gebroken arm voor de ene, een andere met een gebroken been en een derde met een arm die helemaal paars ziet van de interne bloedingen, veroorzaakt door 5 kogels. Na de tussenkomst van de dokters kunnen de kraanbezetters tot overgave gedwongen worden. De kerk wordt ontruimd en diegenen die niet naar het bureau worden gebracht, worden zonder schoenen en zonder jassen op straat gezet. 5 gearresteerden worden overgebracht naar het gesloten centrum van Merksplas, 4 naar Brugge en 3 naar Vottem.

Dinsdag 21/11 en woensdag 22/11 – Brussel – Betoging aan het justitiepaleis voor de vrijlating van de (iraanse) kerkbezetters en alle gevangenen.

Vrijdag 01/12 – Steenokkerzeel – 6 mensen ontsnappen uit het gesloten centrum 127bis. De politie slaagt er niet in om hen opnieuw in te rekenen.

Zondag 03/12 – Steenokkerzeel – Ongeveer 200 mensen betogen aan het gesloten centrum 127bis ter gelegenheid van Sinterklaas tegen de opsluiting van kinderen, voor de afschaffing van alle gesloten centra en voor de vrijheid voor iedereen om te gaan en te staan waar hij/zij wil. De hekken worden zoals gewoonlijk met een ingehouden woede bewerkt. Speelgoed, tekeningen van kinderen buiten de muren en telefoonkaarten worden uitgedeeld door een delegatie van 2 parlementairen en een NGO-lid die als enigen worden toegestaan om een bezoekje te brengen aan de hel binnen.

Maandag 04/12 – Zaventem – Een gedeporteerde vrouw weet te ontsnappen tijdens een tussenlanding.

Dinsdag 05/12 – Brugge – 15 mensen starten een hongerstaking in het gesloten centrum om betere omstandigheden te eisen.

Dinsdag 05/12 – Brussel – Enkele afghaanse sans-papiers proberen het gebouw van de CIRE (Coordination et Initiatives pour et avec les Réfugiés et Étrangers – Coördinatie en Initiatieven voor en met de Vluchtelingen en Vreemdelingen) te bezetten. Ze verblijven 2 dagen voor de deur van het gebouw om uiteindelijk te vertrekken wanneer de directrice van CIRE dreigt om te politie er bij te halen.

Dinsdag 12/12 – Brussel – Op de werf van de Europese gemeenschap vindt een razzia plaats. 12 papierlozen worden opgepakt, onder hen de echtgenoot van één van de bezetters Sint-Suzanne kerk. Hij werd naar het gesloten centrum van Vottem gebracht.

Zaterdag 23/12 Brugge – Een dertigtal anarchisten betogen aan het gesloten centrum in solidariteit met hun vriend die er opgesloten zit en tegen alle asielkampen en deportaties. Daarnaast hielden een dertigtal mensen een kerstwake..

Zaterdag 23/12 - Vottem – Kerstwake aan het gesloten centrum.

Donderdag 28/12 - Antwerpen - Ongeveer 200 mensen betogen voor de regularisatie van alle sans-papiers.

Dit overzicht werd afgesloten op 30/12

Ga zeker eens langs bij de bezette gebouwen om te kijken wat ze nodig hebben, hoe je hen kan ondersteunen,... Meestal is er nood aan matrassen, dekens, eten, kookgerief, wasgerief,... Langdurige en volgehouden bezettingen draaien immers op solidariteit!

“Poète, vos papiers!” (Léo Ferré) September 2006

Bij het ingaan van de zomer 2006, zowat tien jaar na de vorige grondige amendering van de zogenaamde vreemdelingenwet en temidden van het tumult van enkele tientallen door sans-papiers bezette kerken, nam het parlement een wetswijziging aan die een grondige herziening van de asielprocedure met zich meebrengt.

Van de door de sans-papiers doorheen hun akties naar voren geschoven eis tot het opnemen van een aantal criteria voor het bekomen van een permanente verblijfsvergunning (regularisering) valt geen spoor te bekennen in de nieuwe wet. Voorts zijn de krachtlijnen van het nieuwe beleid samen te vatten als de introductie van een vereenvoudigde asielprocedure die moet toelaten om alle asielzoekers binnen het jaar een definitieve beslissing te geven. Voor de eu-burgers (en dat zijn er met het nieuwe europa van de 25 toch zo een 1 op 15) valt de beslissing binnen de vijf dagen(!). Tijdens deze asielprocedure worden de kandidaat-vluchtelingen geconcentreerd in geïsoleerde vluchtelingenkampen, die in het vakjargon open en gesloten opvangcentra worden geheten, en krijgen ze uitsluitend materiële steun.

Hiermee wordt een wettelijke basis gegeven aan wat nu reeds de praktijk is voor het overgrote merendeel van kandidaat vluchtelingen: bij hun aankomst worden ze verwezen naar een vluchtelingenkamp, waar ze na enkele maanden een bevel krijgen om het grondgebied te verlaten. De politie komt op geregelde basis de afgewezen asielzoekers opladen en brengt hen over naar één van de deportatiekampen of voert onmiddellijk de deportatie uit.

In tegenstelling tot de vorige wetswijziging van 1996, was er ditmaal van een buitenparlementaire protestbeweging geen sprake. De akties van de sans-papiers beperkten zich immers tot een louter gevecht voor papieren en lieten alle andere aspecten van het huidige migratiebeleid buiten hun kritisch vizier. Zij geloofden door het naar voren te schuiven van een fel afgekalfd platform (een regularisering op basis van een aantal criteria, daar waar voorheen een onmiddellijke en onkonditionele regularisering door heel wat groepen werd geëist) on speaking terms te zijn met de politieke wereld over de redelijkheid van hun eisen.

Maar het beleid danst blijkbaar naar het pijpen van andere belangen dan die van enkele sans-papiers en hun trawanten. Hoe moet het nu verder?

1. Niet het vluchtelingenprobleem, maar het migratiebeleid is de kop van jut

Al te vaak wordt in het discours van aktiegroepen, ondersteuners van mensen zonder papieren en vluchtelingenorganisaties, alsmede door de vluchtelingen zelf gewezen op al de grote onrechtvaardigheden in deze wereld (de inkomenskloof tussen rijke en arme staten, wapenhandel, afvaldumping, diktatoriale regimes...) of de dramatische situatie in hun land van herkomst die maken waarom precies deze of gene persoon of groep personen van een bepaalde nationaliteit wel echt recht heeft op het vluchtelingenstatuut, en indien niet dit, dan toch een regularisatie. Steeds opnieuw duiken groepen van een bepaalde nationaliteit of regio op die op basis van de situatie in hun land (burgeroorlog, diktatuur, verdrukking van ethnische minderheden, economische uitbuiting...) papieren opeisen.

Begrijpelijk voor deze mensen; zij kennen de situatie die ze ontvlucht zijn. Daarmee verschuift echter maar al te vaak de aandacht naar wat reilt en zeilt in deze staten, met een hopeloze verdeeldheid tot gevolg (de Rwandese Tutsi wil papieren omdat hij leed tijdens het regime van Habyarimana en de Hutu omdat Kagame een diktator is; en wat gebeurt er met de Twa?), terwijl wat ons allen verenigt en hier samenbrengt, onze kritiek op het migratiebeleid van het fort europa op de achtergrond dreigt te geraken.

Meer nog, het discours over de miserie in de rest van de wereld als oorzaak van het vluchtelingen‘probleem’, over de echte en de valse vluchteling, is er één dat hoog in het vaandel van dit migratiebeleid staat. Toen begin de jaren ’70 het einde van de gouden groei-jaren in zicht bleek, werd de economische migratie in west-europa stilgelegd. Er kwam een zogenaamde migratiestop. De migranten die mee hadden gewerkt aan de rekonstruktie van europa na de tweede wereldoorlog, werden feestelijk bedankt. Voortaan moesten we in de eerste plaats zelf ons hoofd boven water zien te houden. We waren niet meer rijk genoeg om het brood nog te delen met die armere landen. Wij konden toch niet de economische miserie van de hele wereld op onze nek laden zeker?

Maar daarnaast was er ook een andere na-oorlogse migratiebeweging ontstaan, de zogenaamde vluchtelingen”stroom”. In west-europa waren dat eerst oost-europeanen die de kommunistische dictaturen trachten te ontvluchten. Voor hen werd door de verenigde naties (VN) in ’49 de konventie van Genève opgesteld. Wie uit gegronde vrees voor vervolging zijn land ontvluchtte kreeg recht op een door de VN verleende vluchtelingenstatus, gekoppeld aan een verblijfstatuut in een veiliger land. Wie herinnert er zich nog de aandoenlijke taferelen van de Vietnamese bootvluchtelingen? We werden uitgenodigd om hen met open armen te ontvangen, hen brood en droge kleren te geven.

Toen in de jaren tachtig, na de migratiestop, ook familieherenigingen en studieverblijven voor buitenlanders werden bemoeilijkt, probeerden meer mensen echter om het paradijs europa binnen te komen via het bekomen van het vluchtelingenstatuut. De Europese staten reageerden daarop door terug het recht op de vluchtelingenstatus in eigen handen te nemen en zelf weer te bepalen wie wel en niet onder de konventie van Genève viel: het discours over de echte en de valse vluchteling werd geboren.

2. Van kampen, uitwijzingen en andere grenzen

Van zo gauw je er van uitgaat dat er echte en slechte vluchtelingen zijn, dan rijst de vraag wat er dan wel met de slechteriken dient te gebeuren. Men stak ze eerst in de gewone gevangenis, om ze nadien te repatriëren. Maar dat repatriëren bleek niet zo makkelijk. Wie moest dat betalen? En wat als de persoon zelf zich verzette tegen zijn of haar terugkeer. In de jaren ’90 werden de deportatie (het is een beladen woord maar depo is de term waarmee verschillende luchthavendiensten een persoon die gedwongen het land wordt uitgezet, aanduiden) strategieën wederom uitgedokterd. Speciale kampen (in den beginne vlug neergepote prefabs met de nodige prikkeldraad rond, zoals het centrum 127bis in Steenokkerzeel) werden geconstrueerd waar men de afgekeurden in onderbracht in afwachting van de uitwijzing. Met luchthavenmaatschappijen werd onderhandeld om van het uitzetten een lukratieve business te maken. De landen van herkomst werden **>p.4**

> p.3 onder economische druk gezet om niet al te moeilijk doen bij het terug opnemen van afgewezen vluchtelingen. In het begin van de jaren negentig liep het echter nog wat stroefjes: Ministers Tobback en Vande Lanotte wisselden elkaar af in het naar voren schuiven van uitwijzingsobjektieven (eerst was het 9000 per jaar, dan 15000 en tenslotte 18000), maar in de realiteit bleef de teller vaak wat lager steken.

Toen Vande Lanotte eind 1995 zijn nieuwe wetsontwerp bekend maakte, voorzag het in de mogelijkheid om mensen zonder verblijfsvergunning ongelimiteerd in de tijd op te sluiten in gesloten centra. Het werd later afgezwakt tot acht maanden, maar de driestheid waarmee te werk werd gegaan kon bijna niet anders dan protest uitlokken. In juli 1998 ontsnapten een dikke twintig vluchtelingen uit het centrum 127bis. Op zich geen unicum, maar voor het eerst gebeurde dat met de hulp van mensen van buitenaf. Om in de toekomst beter op dergelijke situatie te zijn voorbereid werden de bestaande centra grondig versterkt, alsook de de plannen van het toen nog in aanbouw zijnde gesloten centrum in Vottem werden aangepast. Dat werkte niet rustgevend op de gemoederen van de vluchtelingen en andere protesteerders. In september 1998 liep het finaal mis: Semira Adamu kwam om het leven bij een poging om haar met geweld het land uit te zetten. Ook dat was geen unicum. Ook in de jaren tachtig kwamen twee migranten om het leven toen men hen poogde uit te wijzen. Maar Semira was inmiddels al dermate bekend, omdat ze niet naliet te vertellen hoe hardhandig men haar al had aangepakt tijdens voorgaande uitwijzingspogingen, wat er met andere van haar vrienden en vriendinnen gebeurde, dat dit drama niet in stilte kon voorbijgaan.

De protestgolf die volgde op de gewelddadige dood van Semira, noopte de regering om haar uitwijzingsbeleid anders aan te pakken. Een kille kosten-baten analyse werd gemaakt. Het bleek makkelijker om pas aangekomen asielsezoekers en migranten te repatriëren als men er maar in slaagde hen voldoende te isoleren en controleren in het begin van de asielprocedure. Om hen te controleren, worden vluchtelingen voortaan verplicht om tijdens de asielprocedure te verblijven in speciale centra. Er staat geen prikkeldraad rond. Dat hoeft niet meer (ook al gaat de deur wel op slot 's avonds). Wie er drie dagen niet meer komt opdagen verliest zelfs

zijn of haar plaats, maar moet wel zien te overleven van de hemelse dauw. De beslissingen worden nu reeds zeer snel genomen. Binnen enkele maanden is voor de meeste mensen een definitieve beslissing genomen en ligt het ticket naar land van herkomst of een ander land in de buurt klaar. Wat met bruut geweld in 1998 niet kon bereikt worden, blijkt nu met de stille trom wel te lukken: de kaap van de 10000 uitwijzingen per jaar is inmiddels al flink gerond. Buiten de eenzame vrijwilliger die nog eens af en toe in de luchthaven rondhangt in een poging er eentje tegen te houden, lijkt geen kat er nog van wakker te liggen.

3. Achter de willekeur schuilt een logika — de nieuwe migranten komen er aan

Er zijn er natuurlijk altijd die door de mazen van het net glippen. En ook daar wordt in europa grondig over nagedacht. En er lijkt zich stillettjes ook in deze een oplossing uit onverwachte hoek aan te dienen.

We zijn inmiddels 2006. De economische problemen van de jaren '70 en '80 zijn niet meer dezelfde als die vandaag. De budgetten van de verschillende staten werden grondig gesaneerd en er moet voortaan hard gewerkt. Veel harder dan tevoren want: we worden met zijn allen ouder, en . . . er worden niet zoveel kinderen meer geboren. We hebben weer meer volk nodig. Stillettjes aan, maar vastberaden wordt de roep om nieuwe migranten vanuit de burgerij weer groter. De huidige minister van binnenlandse aangelegenheden, Patrick Dewael, herhaalde het laatst nog eens op de top rond veiligheid in Tampere (Finland): de asielprocedure moet streng zijn, maar daarnaast moet het debat rond een nieuwe economische migratie heropenen.

Er vallen natuurlijk verschillende strekkingen en stromingen op te merken. Sommigen willen de toestand maar wat graag behouden zoals die nu is: de migranten zonder verblijfsvergunning zijn een goedkope arbeidskrachten. Onder meer de textiel-, horeca-, fruitpluk- en nachtwinkel- en andere avondshoppingsectoren maken hiervan gretig gebruik. Anderen willen een minimum aan regularisatie. Feit is dat we op dit moment nog niet toe blijken te zijn aan een opheffing van de migratiestop, en als die er ooit

komt dan zal dat zeker niet een vrijer migratiebeleid betekenen, maar nog steeds ééntje dat in de eerste plaats de belangen van de industrie en de economie dient. Ondertussen worden er inventieve intermediaire oplossingen geboden. Met de uitbreiding van de Europese unie met landen uit oost-europa komt er alvast een hele groep mensen ter beschikking, die vroeger nog doorheen de asielprocedure moesten, maar nu om te werken naar hier mogen komen. En dan zijn er de mensen zonder wettige verblijfspapieren die hier nu al zijn. Het is allicht niet iedereen opgevallen, maar regulariseren is nogal in de mode de laatste tijd in europa. In Frankrijk en Spanje volgen massale regularisaties elkaar op. België regulariseerde in 2000 een paar tienduizend mensen door middel van een speciale wet. De criteria in deze wet zijn nu opgenomen in een circulaire van de Minister, op basis waarvan er permanent wordt geregulariseerd.

Wie zich blindstaart op die criteria begrijpt het spel soms niet al te goed. De ene keer krijgt meneertje pierlala zijn papier, en de dag nadien krijgt iemand anders die al veel langer hier is of met meer schoolgaande kinderen er geen. Vandaag wordt een kerkbezetter in Anderlecht gearresteerd en overgebracht naar Steenokkerzeel. Drie maand later krijgt ze alsnog papieren. Wat is dat voor een willekeurige boel, waar niemand nog uit wijsgeraakt. Feit is dat deze criteria steeds als voorwaarde hebben gediend om in aanmerking te KUNNEN komen voor regularisering. En het is NIET zo dat men NIET KAN geregulariseerd worden indien men aan deze criteria NIET voldoet. En het zijn niet de criteria die de doorslag geven bij de beslissing. Stillettjes aan en zonder het debat openlijk te moeten voeren, tekent zich een nieuwe immigratiepolitiek af: met mondjesmaat worden groepen mensen geregulariseerd omdat de private sector nieuwe arbeidskrachten vraagt. Er wordt geoordeeld welke mensen zich makkelijk zullen integreren in de economische sector. En als er op een bepaalde dag reeds genoeg informatie, vakmannen, vuilnisophalers of straatruimers geregulariseerd zijn, dan heeft meneertje pierlala zijn ongelukkige tegenhanger pech. Als hij weet te overleven in de jungle van het zwartwerk, kan hij of zij het later nog eens opnieuw proberen.

Oh, en voor ik het vergeet, want ik moet korrekt zijn: natuurlijk zijn er ook humanitaire overwegingen in het huidige regularisatiebeleid: mensen die zwaar ziek zijn, die kunnen nu en dan ook wel eens rekenen op een regularisatie. Maar dat doet aan voorgaande niks af.

4. Een ander platform is noodzakelijk

Het migratiebeleid contesteren, betekent de pijlers ervan aanklagen. Uit het voorgaande lijkt me dit:

- 1) Afschaffing van de vluchtelingencentra. Directe opvang van asielzoekers in de gemeenten. Herinvoering van financiële hulp aan asielzoekers.
- 2) Stopzetting van uitwijzingen. Afschaffing van de oprotpremies.
- 3) Respect voor de vrije keuze van woonplaats. Vrijheid van beweging zonder grenzen.

5. Hoe ons efficiënter verzetten?

Het dient te worden toegegeven dat de contestatie rond het migratiebeleid wat is weggeëbd. Af en toe flakkert er wel eens iets op, maar dikwijls blijft het een herhaling van meer van hetzelfde. Kerkasiel en -bezettingen, het bestaat reeds sinds de tweede helft van de jaren '90. Hebben we ons ooit afgevraagd wat en hoe dit aktiemiddel ons dichter bij onze doelstellingen zou brengen?

Er moet ook worden toegegeven dat de aandacht van de strijd tegen het migratiebeleid zich heeft verschoven naar louter een strijd om papieren. Dan zetten we natuurlijk de deuren wagenwijd open voor al diegenen die hopen zo snel mogelijk hun papieren te bekomen om nadien een gezapig leventje te leiden zonder dat we hen nog ooit terug zien.

Terugkeren naar een kritische analyse van de essentiële pijlers van het migratiebeleid lijkt me alleszins een noodzakelijke voorwaarde om ons protest weer wat meer kracht te geven en daar wilde ik met voorgaande overwegingen toe bijdragen. Het is allicht geen voldoende voorwaarde.

Gentse Roma nog steeds in lastig parket

In een vorige Nar (Kiezen tussen kraken of tentenkampen, De Nar, nr. 208) berichtten we over de verschillende kraken die een groep Roma en een ondersteuningsgroep gezamenlijk ondernamen. Bijna drie maanden later weigert de stad Gent nog steeds terug te komen op haar 'alternatief' van een tentenkamp in een actieve kazerne in Destelbergen en blijft ze volharden in haar politiek van wegpesterij en discriminatie.

En Gent heeft zo haar persoonlijke geschiedenis als het over antiziganisme gaat. Op 5 oktober 1999 worden vierenzeventig Slovakken vanuit Melsbroek gedeporteerd naar Slovakije. De groep bestond uit een vijftigtal mensen die ingegaan waren op een schriftelijke uitnodiging om hun asioldossier te vervolledigen. Eens aangekomen op het politiekantoor bleek dat een laffe leugen te zijn en werden ze gearresteerd en opgesloten in het gesloten centrum van Steenokkerzeel. De daaropvolgende dagen werd deze groep verder aangevuld met Roma die door de flikken razziagewijs van de straat werden geplukt.

Dat net de Roma ook nu weer het alternatief van een tentenkamp voorgeschoteld krijgen met intensieve begeleiding van de Internationale Organisatie voor Migratie (een organisatie die vrijwillige terugkeer aanmoedigt; het reisbureau, zeg maar, van de Dienst Vreemdelingenzaken) getuigt dan ook van volharding in het kwaad. De Roma hebben echter geleerd uit het verleden en niemand is ingegaan op het voorstel.

Na een verblijf van twee maanden in de vzw De Tinten heeft de groep ook dit pand onder ontruimingsdreiging moeten verlaten en de pogingen tot onderhandeling met de stad lijden op alle niveaus schipbreuk. Het OCMW weigert hen een referentieadres te geven of huurwaarborg voor te schieten en de VDAB weigert hen in te schrijven of toe te laten tot de knelpuntberoepen. De Roma blijven de gijzelaars van voortdurende vertragsmechanismen in de overgangsmaatregelen naar 'vrij verkeer van werknemers'. En de stad Gent houdt hen doelbewust in deze wurrgreep, al was het maar om nieuwkomers duidelijk te maken wat ze voor hen in petto heeft.

Tumult aan de universiteit van Brussel

Interview over het conflict met de universitaire autoriteiten en de rol van officiële studentenorganisaties

Van begin oktober tot eind november werd de Université Libre de Bruxelles opgeschrikt door wat tumult. Het kwam tot bezettingen van universiteitsgebouwen, sabotages van lessen,... Momenteel is de opstandige wind in het Brusselse universitaire wereldje weer overgewaaid. De Nar interviewde Axel, die deelgenomen heeft aan het conflict, over de gebeurtenissen, de manipulaties van de bureaucraten en de inertie van het grootste deel van de 'studenten'.

Hoe is het allemaal begonnen?

Laten we zeggen dat het begin oktober begonnen is. Enkele mensen die deelgenomen hadden aan de beweging tegen de CPE ⁽¹⁾ in Frankrijk wilden niets meer weten van de gewoonlijke situatie op de universiteit waar ze studeerden en hebben in de dossiers van de Administratieve Raad (AR) gezocht naar punten waarop ze de universiteit konden aanvallen.

Drie zaken zouden op korte termijn gestemd worden:

1. Verkoop van een groot deel van de open ruimte van de campus, met als gevolg de verwoesting van een reeks bomen en de bouw van kantoorgebouwen.
2. Privatisering van de studentenhuizen.
3. Invoering van een multifunctionele chipkaart waarop alle persoonlijke gegevens staan en die voorzien is van een chip die via driehoeksmeting ⁽²⁾ vanop afstand kan gedetecteerd worden.

De strijd zou dan op die drie punten gebaseerd worden?

Ja, enkele individuen hebben het dossier doorworsteld in samenwerking met de BEA. De BEA is de overkoepelende studentenvertegenwoordiging die de 'democratische legitimiteit' van de studenten vertegenwoordigt, hoewel de deelname aan de studenteverkiezingen nauwelijks 20 % bedraagt. De BEA is één van de zogenaamde 'overwinningen' van mei 68. Dankzij hun middelen (fotokopie-machines, computers, internet, lijm,...) konden ze een Algemene Vergadering (AV) rond deze drie punten samenroepen. Dankzij het logo van de BEA (de democratische reflex van de studenten) kwamen ongeveer 1500 mensen af op de AV, waar unaniem tegen de drie punten gestemd werd. Er werd ook besloten om de Administratieve Raad binnen te vallen om te verhinderen dat ze gestemd zouden worden. Alle instellingen (BEA, studentenfolklore, linkse groupuscules, het libre examen ⁽³⁾,...) namen eraan deel.

En de stemming van de Administratieve Raad werd effectief verhinderd?

Inderdaad. Onmiddellijk onstond ook de eerste spanning met de BEA, omdat sommigen een nieuwe AV wilden organiseren terwijl de BEA minstens een week wilde wachten om de beweging op te bouwen, een betoging te organiseren,...

Vanaf het begin werd duidelijk dat het spel via de studentenvertegenwoordiging gespeeld moest worden. Als je iets daarbuiten doet, ben je geen democraat omdat zij de 'meerderheid' vertegenwoordigen. En omdat je voor een beweging ook mensen nodig hebt, was onze relatie met de BEA-'meerderheid' altijd erg dubbelzinnig.

Hoe ging het dan verder?

Er werd beslist om een Dagelijkse Vergadering (DV) op te richten als verlengstuk van de 'beweging', waar elke dag werkgroepen actief waren, gaande van voorbereiding van acties, schrijven van teksten en bezettingen, tot het samenstellen van de krant *Situation d'Exception* [Uitzonderingssituatie].

Hoe reageerden de autoriteiten op deze dagelijkse vergaderingen?

Volgens de tolerantie-ideologie van het Libre Examen werd een 'contradictoir debat' georganiseerd tussen de autoriteiten van de universiteit en de BEA. Uiteraard was dit een maat voor niets. De autoriteiten waren erg tevreden met de drie punten en zeiden dat ze die gingen doorvoeren, terwijl de 'studenten' niet wilden dat dit gebeurde. Direct na het debat besliste een groepje om het centraal gelegen Chavanne-auditorium te bezetten, om zich doorheen de praktijk te verzetten tegen de beslissingen van de autoriteiten. Deze bezetting heeft ongeveer een maand standgehouden. De bezette ruimte gaf plaats aan talloze ontmoetingen, discussies, lezingen en de redactie van teksten, concerten, filmvoorstellingen en acties. Zo werd de universiteit compleet ondergespoot met graffiti (vier personen werden daarvoor gearresteerd).

Zijn de flikken dan op de campus tussengekomen?

Ja, sinds drie jaar, denk ik, komen de flikken op de campus. De bezetting van de foyer, een zelfbeheerde plek die twee maand standhield in het kader van het verzet tegen de privatisering aan de universiteit en tegen de omvorming van de foyer tot een sjeke bar met plasma-schermen die voortdurend MTV uitkotsen, werd tot tweemaal toe ontruimd door de flikken. Ook de Iraniërs zonder papieren die een lokaal bezet hadden en in hongerstaking waren, werden door de flikken ontruimd. Daarvoor mochten de flikken alleen maar met toestemming van de rector of een adjunct-chef op de campus komen, maar sindsdien lopen ze vrij rond op de campus.

Hoe is er een einde gekomen aan de bezetting van het auditorium?

In tussentijd is er nog heel wat gebeurd. Op een ochtend, rond 7u, hadden de autoriteiten een dringende Administratieve Raad bijeengeroepen om tegen de bezetting van het auditorium te stemmen. Deze AR was 'illegaal' omdat je die volgens de 'democratische regels' 24u op voorhand moet aankondigen en omdat de BEA niet op de hoogte was. Deze AR werd door ongeveer 75 personen geblokkeerd door de toegang te verhinderen, brandalarmen te laten afgaan,... De autoriteiten wilden toen naar een andere plek verhuizen om de stemming toch te laten door-

gaan. Ook die tweede AR werd geblokkeerd, en de autoriteiten zijn er dus niet in geslaagd om wat dan ook te stemmen.

Die dag besliste de CM (coördinatie van de beweging waarin alle instellingen vertegenwoordigd waren en waarin ook de individuen van de bezetting zaten) om het rectoraat te bezetten. De BEA, COMAC ⁽⁴⁾,... waren in feite tegen de bezetting van het auditorium en schilderden de bezetters af als 'terroristen'. De bezetters van het Chavanne-auditorium namen deel aan de bezetting van het rectoraat, maar beslisten na vijf dagen om terug te keren naar het auditorium. Toen slaagde de BEA erin om het rectoraat een nacht lang te bezetten. De volgende morgen verlieten ze beide bezette plekken in de waan dat het nu kon eindigen, omdat het symbolisch signaal gegeven was. Er volgde nog een betoging georganiseerd door de linksen en de BEA, waar enkele honderden studenten aan deelnamen.

Hoe reageerden de bezetters van het auditorium op deze democratische desolidarisering?

Iedereen daar voelde de nood om nieuwe strijdperspectieven op te zoeken. Het is waar dat de bezetting alsmaar meer gesloten en geïsoleerd geraakte. We hielden het auditorium wel bezet, maar plooiden ons alsmaar meer op onszelf terug. We blokkeerden de lessen, wat maakte dat de studenten kwaad werden omdat ze hun vrijheid om les te volgen geschonden achtten,... Altijd dezelfde uitleg: "Ja, wij zijn ook tegen die drie punten, maar jullie manier om de strijd te voeren is niet de goede. En die graffiti (we weten dat jullie het niet zijn maar...) is compleet fout..." De BEA wist niet meer wat te doen. Ze dachten nog deel uit te maken van de beweging, maar elke keer als wij iets organiseerden, desolidariseerden ze zich. De BEA is geïmplodeerd en hield in feite op te bestaan. We zijn dan de BEA (met hun computers, fotokopie-machines) gaan bezetten.

Hoe ging het dan verder op die Algemene Vergaderingen?

Op een bepaald moment werd de blokkade van de universiteit gestemd. Enkele dagen voor de blokkade, keerden de BEA en alle 'vertegenwoordigende' instellingen zich tegen de blokkade en tegen de beweging. Er bleef dus niets anders over dan een informele groep die vastberaden was om de universiteit te blokkeren. Een hele nacht lang verzamelden we barricademateriaal in de straten van Brussel. Tussen 5 en 8u 's morgens schuimden gemaskerde groepen individuen de universiteit af. Alle toegangen tot de gebouwen werden met kettingen of lijm geblokkeerd. Op de wegen van de universiteit werden barricades opgeworpen. De security keek toe, zonder te weten wat te doen. Om 8u 's morgens kwamen de kuddes studenten toegestroomd. Deze menselijke zee eiste haar vrijheid om les

te volgen op. De professoren spoorden hen aan om de barricades uit de weg te ruimen... en om 8u05 waren de belangrijkste barricades al vernietigd. De eerste lessen moesten afgelast worden omdat ook de gebouwen geblokkeerd waren, maar rond 10u konden de lessen dan toch beginnen. Toen gingen plots overal brandalarmen af, werden elektriciteitskasten gesaboteerd,... waardoor iedereen weer naar buiten moest. Maar uiteindelijk is alles toch terug in 'orde' gekomen: democratische 'orde', afgedwongen door de vrijheid om les te volgen.

Hebben er individuen van buiten de universiteit deelgenomen aan de blokkades?

Ja, en dat was trouwens altijd het argument van de autoriteiten. Volgens hen waren het groupuscules van buitenaf die de studenten kwamen manipuleren. Je kan je dan wel afvragen wie nu eigenlijk wie aan het manipuleren is... In elk geval, vanuit deze 'beweging' gebeurde er niets, alles gebeurde op initiatief van een beperkte groep mensen – universitaire of niet. Maar het is waar dat we in het begin de 'studentenvertegenwoordiging' achter ons hadden, en dat is doorheen de tijd afgekalfd. Boven alles moet er gestudeerd worden... En dus, mensen die dat tegenhouden, zijn niet goed. Al snel zijn we stoute terroristen geworden.

Is er na de blokkade van de universiteit nog iets gebeurd?

Er is nog een laatste Algemene Vergadering geweest waarop wij, de stoute terroristen, gezegd hebben dat we ons uit de beweging terugtrokken en gingen afwachten om te zien wat de anderen gingen doen. Uiteraard is er niets meer gebeurd afgezien van de onderhandelingen. Enkele dagen geleden werden de drie punten gestemd (met amendementen zoals een 'ethische commissie' die moet toezien op het gebruik van de chipkaart,...).

Tot slot, denk je, meer algemeen, dat je een strijd kan baseren op opgelegde categorieën zoals 'de studenten'?

Dé studenten bestaan niet. De studentenwereld is niet meer dan een vervalste gemeenschap, schijn, die alleen maar bestaat doorheen haar folklore. Strategische punten (zoals de chipkaart) zoeken om tot een meer algemene confrontatie te komen (in dit geval, de vernietiging van de universiteit zoals we haar kennen) is een kwestie van tactiek en methode. Maar indien het diegenen die je wil bereiken in feite niets kan schelen, is de isolatie onvermijdelijk. Een strijdgemeenschap kan alleen maar bestaan uit diegenen die bewust beslissen om de strijd aan te gaan en hun objectieve categorie (in dit geval 'student') willen overstijgen. Dat is dan ook wat we ervaren, beleefd en opgebouwd hebben onder de bezetters van het auditorium...

(1) Ettelijke maanden lang werd Frankrijk opgeschrikt door de beweging tegen de CPE, een arbeidscontract dat de precariteit meer dan ooit zou vormgeven. Na honderden betogingen, bezettingen, aanvallen,... trok de Franse Staat de CPE in.

(2) Driehoeksmeting laat via radiosignalen een exacte plaatsbepaling toe.

(3) Libre Examen. De Université Libre de Bruxelles houdt haar democratisch imago hoog door het Libre Examen (vrij examen), wat inhoudt dat tegengestelde meningen aangemoedigd worden, dat over universitaire kwesties debatten en discussies georganiseerd worden opdat iedereen zijn of haar mening kan vormen.

(4) COMAC is de jongerenorganisatie van de stalinistisch-sociaal democratische Partij van de Arbeid (PVDA).

De ellendige arbeid

Arbeid is één van de grootste ongelukken die ons leven teisteren. Bijna alle kwalen waar we onder lijden, komen voort uit de arbeid en de wereld die erop gebaseerd is.

We worden verplicht te werken, want het Systeem heeft de Macht om ons te verplichten. Als we niet werken, is het heel waarschijnlijk dat we in grote economische moeilijkheden komen. Om te leven moet je geld hebben. Bijna alles heeft een prijs en de legale manier om aan geld te komen is arbeid, of de arbeid van anderen. De immense meerderheid van de mensen moet werken om een loon te krijgen, onafhankelijk (al is men niet vrijgesteld van belastingen aan de Staat) of in coöperaties (ook ondergedompeld in de kapitalistische logica). Een kleine groep leeft van de arbeid van anderen en accumuleert rijkdommen dankzij de exploitatie van mens, dier en natuur.

Een andere manier om aan geld te komen, of te overleven, wat in feite hetzelfde is, is door diefstal. Wij als anarchisten zijn voor de onteigening of roof van wat we nodig hebben voor onszelf en voor onze strijd. Let wel, de roof die gericht is op de vernietiging van de gevestigde orde en enkel tegen de leden van de groep van uitbuiters en rijken die heersen over de levens van de mensen. (Wie steelt van de armen, van zijn gelijken, van zijn broeders en zusters, is het laagste wat er is: een kapitalist.) Maar deze weg is niet gemakkelijk, want het Systeem beschikt over een heel arsenaal van repressieve middelen zoals de politie, brave burgers die de slavernij en de onderdanigheid liefhebben, bewakers allerhande, gevangenis, en nog veel meer...

Arbeid is prostitutie in de eigenlijke betekenis van het woord. Arbeid betekent onze tijd, ons lichaam en ons denkvermogen verkopen. Deze koopwaren-wereld begint met het behandelen van mensen als koopwaren en eindigt met oorlogen om olie, geweld tussen de soorten, xenofobie en zovele andere kwalen die ons bedreigen. Iemand die de arbeid aanvaardt als iets natuurlijk, logisch en goed, bedriegt en vernietigt zichzelf. Arbeider zijn betekent koopwaar zijn. Arbeid vernietigt onze Vrijheid. Iemand die zijn hele leven als een slaafse en gelukkige arbeider doorkomt, blijkt uiteindelijk niet meer te zijn dan een verwoest individu, dichtbij de lobotomisering ⁽¹⁾ en zonder eigen ideeën.

Maar er zijn ergere dingen dan een slaafse arbeider: directeurs/trices, managers, aandeelhouders en de bazen van heel deze kapitalistische wereld. Die mensen leven in een andere wereld, hoewel daarom niet per se beter dan die van de uitgebuitenen. Hun Machtsaandeel – zoals dat van allen – wordt afgemeten aan hun eigendommen, maar hun valsheid kent geen maat. Deze mensen leven van uitbuiting en menselijke ellende, ze betalen mensen een loon om zichzelf te verrijken met andermans arbeid, verkopen diensten en producten alleen maar vanuit de logica om maximaal economisch profijt te bekomen. Als dat maximaal profijt betekent dat de natuur vergiftigd wordt, kan hen dat weinig schelen. Als die maximale winst het massale ontslag van loontrekkenden betekent, die vastgeketend zijn aan hypotheek en leningen, dan kan hen dat niets schelen. Als hun logica de hele mensheid veroordeelt tot de grootste miserie en wanhoop, zoals dat vandaag het geval is, dan kan hen dat absoluut niet schelen. Hun stomp-zinnigheid reageert enkel wanneer de toestand echt onhoudbaar is. Zij zijn steeds mensen van de orde geweest. Als ze toegevingen doen, is het om de essentie van het Systeem te vrijwaren, om dat wat hen verenigt te vrijwaren...

Als we de realiteit analyseren zien we dat de arbeid veel meer is dan de uren die we werken. Het consumentisme is een ander gevolg van de huidige wereld. Vele mensen hebben geen andere behoefte dan al het geld dat hen overblijft van de arbeid te verspillen. De publiciteit, de eigen domheid en het gebrek aan dromen van andere zaken, maken dat miljoenen mensen in de funeste cirkel van werken, consumeren en rusten belanden, zodat het rad blijft draaien en iedere menselijke creativiteit vermorzelt... Anderen haten het werk, maar hun materiële ellende of de greep van de bankmafia maakt dat ze het hoofd buigen en zich voor de bazen van het spel gedragen als slaven...

Wij, anarchisten, denken dat de menselijke creatieve vermogens ernstig bedreigd worden door de arbeid en haar wereld, en hoewel men vanuit bepaalde “linkse” geledingen pleit voor reformistische formules om de uitbuiting draaglijker te maken, hebben we er geen enkele gehoord die de fundamentele peiler aanvalt waarop de arbeid steunt: de macht. Om deze wereld vol ellende te vernietigen, moeten we de macht aanvallen, vleesgeworden in de politiek, de bazen, de politie, maar ook in onszelf: in de consumptieverslaving, de gehoorzaamheid aan wetten, het respect voor privé-eigendom, het ontzag voor technologie, patriarchaat, het antropocentrisme, de angst... .

Om de macht aan te vallen, moeten we de angst afwerpen...

Arbeid is ellende, en als wij gedwongen worden te werken, moeten we de slechtste werknemers zijn. Onze weg is duidelijk: de vernietiging van alles wat ons tot slaven maakt. En arbeid is onvrijheid, is vernedering, is slavernij.

De sabotage binnen en buiten werkplaatsen; de fraude door ziekte- en ander verzuim, de directe aanval tegen de eigendommen van bedrijven en kapitalisten; de roof van werktuigen en/of producten van de bedrijven die ons uitbuiten; het non-consumentisme en de onteigening in consumptiecentra zijn enkele van de vele tactieken die onmiddellijk kunnen uitgevoerd worden om de effecten van dit brutale systeem te verlichten. Wij zoeken de veralgemening van deze revolutie die duizenden personen op een bewuste manier begonnen zijn. Wij willen de vernietiging van de bestaande orde en deze vernietiging is al begonnen.

Pas als deze vernietiging voltrokken is, zal een rust over de wereld dalen, een stilte, en zullen wij ons rond de tafel zetten en praten over onze dromen, over hoe het anders kan, en die nieuwe wereld, die diep in onze harten leeft, bouwen.

[ingezonden stuk]
Gepubliceerd op <http://ovl.indymedia.org>
op 1 december 2006

Verbetering door De Nar

(1) lobotomisering: Lobotomie is een in het midden van de 20e eeuw toegepaste chirurgische procedure waarbij de verbindende zenuwen tussen de twee hersenhelften worden doorgesneden. Psychiaters allerhande dachten hiermee hun zelfverzonnen ziekte 'schizofrenie' (zie artikel Psychiatrie, blz.) te behandelen. Het resultaat was vaak dat de 'patiënt' na de behandeling totaal gebroken was en haar/zijn emoties en bewustzijn gereduceerd was tot die van een plant.

Dood van een kapitalist

Enkele weken geleden overleed de Antwerpse diamantair Nikhil aan een hartstilstand. Toen de politie zich met een huiszoekingsbevel op zak aanmeldde aan de poorten van zijn gigantische villa, hield Nikhils hart op met kloppen. De volgende dagen spendeerde de Antwerpse haute-finance handenvol geld om in alle kranten verontwaardigde reacties over het politie-optreden en bladzijdegrote foto's van Nikhil gepubliceerd te krijgen. Nikhils hart zag het waarschijnlijk niet zitten om nogmaals een rechtszaak tegen zich te krijgen. Een tijd geleden zat hij al twee jaar in de gevangenis omwille van fraudepraktijken en het witwassen van bloeddiamanten uit oorlogsgebieden.

Niet iedereen hoeft te betalen voor wat media-aandacht. Zoals de kranten breed uitsmeerden, werden de Wilrijkse villawijken in Antwerpen waar diamantairs, bankiers, diplomaten en hoge kaders samenhokken, geteisterd door inbraken en home-jackings. Onmiddellijk begon de rijke klik eisen voor méér politie in hun wijken te lanceren, zorgden ze voor extra privé-bewaking en verdriedubbelden ze het aantal camera's en veiligheidssystemen die hun eigendommen moeten beschermen. De inbrekers en overvallers werden barbaren genoemd die het leven van anderen op het spel zetten om geld buit te maken.

Levens op het spel zetten om geld buit te maken, daar kende Nikhil alles van. In zijn financial planning speelde hij lustig met de levens van honderden mensen die zich kapot werkten in de diamantmijnen in Centraal-Afrika. De Antwerpse diamanthandel staat bekend als draaischijf voor de bloeddiamanten (diamanten uit oorlogsgebieden waar vooral krijgsheren en mafia-staten hun oorlog mee financieren). Aan humanitaire verontwaardiging willen we ons hier zeker niet bevuilen: aan alle diamanten kleefte bloed, en gradaties opstellen aan welk deel van de kapitalistische koopwarencirculatie het meeste bloed kleefte, daar hebben alleen de reformisten die de scherpe kantjes van deze uitbuiting willen afvlijen wat aan. De ontginning

van diamant teert zoals elke tak van het kapitalisme op de slavernij van arbeiders, van elke tak druipet het bloed van de gefolterde of doodgeschoten slaven die hun lot betwisten of wiens gezondheid kapot gemaakt werd tot meerdere eer en glorie van de industriële vooruitgang. Waar Nikhils gliter & glamour van diamant gemaakt was, vinden wij bij zijn kapitalistische vriendjes handelaars en ontginners van het radioactieve uranium terug terwijl het silicium uit Centraal-Afrika aan het technologisch systeem de grondstof verschaft voor haar eindeloze reeks plasma-schermen, GSM's, computers, chips,...

De verzamelde haute-finance woonde de begravenis van Nikhil bij en liet haar gouden tranen voor de cameralenzen de vrije loop - terwijl de hersentjes waarschijnlijk al de winst die uit zijn verdwijnen gehaald kan worden aan het berekenen waren. Maar Nikhil, heb jij je ooit bekommerd om het leed van de vluchtelingen die dood aanspoelen op de stranden van Zuid-Europa toen ze je industriële hel probeerden te ontvluchten? Ben je ooit aan de andere kant van de Antwerpse diamantwijk geweest, waar mensen in krotten wonen en opgejaagd worden door allerhande controleurs? Het feit dat we je dit zouden vragen, betekent al té veel erkenning. Rust in vrede Nikhil, de oorlog tegen jouw klasse gaat voort.

En oorlog wordt er gevoerd. Wij juichen bij elke beroofde diamantair, wij juichen bij elke geplunderde villa. De onteigening van de bezittende klasse is één van onze wapens. Dat de angst van kamp verandert! Dat de uitbuiters en overheersers sidderen en beven in hun gouden burchten!

In de sociale oorlog tussen arm en rijk, tussen onderdrukte en onderdrukker, komen we al tranen te kort om de vele slachtoffers in onze rangen te betreuren. Zonder leedvermaak, maar de ellende die onze vijanden bij ons zaaien laat ons niet toe ook maar een greintje medelijden voor hen te voelen.

De Niger delta: een geschiedenis van strijd

Terwijl in Ierland het verzet tegen Shell meer dan ooit op een laag pitje staat en volop gerecupereerd wordt door de gieren van het reformisme, laait in Nigeria het verzet tegen de oliemultinationals hoog op en ziet oliegi-gigant Shell zich genoodzaakt vele honderden medewerkers terug te trekken. Een mooie gelegenheid, zo dachten we, om de geschiedenis van deze strijd opnieuw in het daglicht te plaatsen.

Terug in de tijd

De geschiedenis van de Niger Delta levert ons een mooie illustratie van hoe de kapitalistische staatsstructuur samenlevingen gewelddadig ont-wricht en verarmt om vervolgens de ontwortelde individuen in te passen in haar uitbuitingsmodel of te laten creperen. Gedurende vele eeuwen, en zelfs gedurende de koloniale periode, was de Niger Delta een welvarende regio. De traditio-nele landbouw was er stevig geworteld in de ge-meenschappen en deze behoefte-economie werd aangevuld met de exportproductie van cacao, rubber, katoen en noten. De ontdekking van olie in de Delta zou deze relatieve autonomie van de landbouwgemeenschappen echter grondig en blijvend verstoren. Sinds deze ontdekking zijn de gemeenschappen in elkaar gestuikt en met hen de landbouwcultuur en de duurzame ex-portcultuur (in enkele decennia daalde de pro-ductie met maar liefst 50%). Vanaf dan heeft de staat haar alom bekende hoofdrol gespeeld: ze begon met een gewelddadig onteigeningsproces en vernietigde de gemeenschappen om een gun-stig klimaat te scheppen voor haar economische rechterhand. Voor de bevolking luidde dit pro-ces een periode in van verarming en proletarise-ring. Zo werden de Ogoni gedwongen hun land te verlaten en kregen ze als vergoeding slechts de waarde van de gewassen. De bewoners van de Niger Delta werden naar de steden gedreven en veroordeeld tot een verarmd bestaan of een betrekking bij de oliemaatschappijen die hen

eerder van hun waardigheid beroofd hadden. In 1997 werd deze politiek grondwettelijk ge-maakt: de Nigeriaanse regering werd eigenaar van het volledige territorium en begon het land naar willekeur en believen te verdelen onder de oliemaatschappijen.

Vechten om te overleven

Vermoedelijk is het verzet tegen deze onteige-ningen altijd aanwezig geweest: eerst vanuit de gemeenschappen zelf en vervolgens in kleine groepen die vooral vanuit de sterk verarmde voorsteden opereerden. Begin jaren 90 komt dit verzet in een stroomversnelling en organiseren de Ogoni zich in de ‘Movement for the Survi-val of the Ogoni People’ (MOSOP). Deze be-weging klaagde de onteigening en de vervuiling van hun gronden aan en begon vanaf december 1992 aanvallen uit te voeren tegen zowel de regering als Shell. De militaire repressie sloeg in mei 1994 keihard terug. De staat haalde haar terroristische dada te voorschijn en vermoord-de drie Ogoni-leiders die tot het conservatieve kamp behoorden om vervolgens het progres-sieve kamp van deze moorden te beschuldigen. Onder dit voorwendsel werden op minder dan één maand tijd 30 dorpen verwoest, 600 men-sen gevangengezet en ongeveer 2000 burgers vermoord. Op 10 november 1995 werden negen Ogoni-leiders, onder wie boegbeeld Ken Saro-Wiwa, opgeknoopt door de regering. De kroon-getuigen in de zaak werden omgekocht door Shell en de Nigeriaanse legerleiding. Hoewel de toestand in Ogoniland gestabiliseerd is, blijft het structurele geweld tot op vandaag voortdu-ren.

De strijd gaat voort

In december 1998 zag, in de schoot van een an-dere gemeenschap uit de Niger Delta, de ‘Ijaw Youth Council’ het licht. Deze beweging ver-klaarde de oorlog aan de oliemaatschappijen door middel van een directe actie-campagne die

‘Operation Climate Change’ gedoopt werd. De jongeren gingen nog diezelfde maand en masse de straat op, maar het leger schoot met scherp en minstens drie betogers werden doodgescho-ten. In een daarop volgende solidariteitsmars werden opnieuw drie betogers vermoord en werd de staat van beleg afgekondigd. In janua-ri lanceerde het leger een brutale aanval tegen enkele Ijawgemeenschappen, waarbij vermoe-delijk een honderdtal mensen het leven lieten. Maar ook in 1999 bleven de aanvallen tegen de oliemaatschappijen voortduren. De staat beant-woordde deze aanvallen met een nieuwe slacht-partij waarbij honderden mensen omkwamen.

De gewapende strijd

Sinds de eeuwwisseling hanteerde de Nigeri-aanse staat de strategie van de verdeling: ze ver-leende haar militaire en financiële steun aan een gewapende splintergroep van Ijaw; de ‘Niger Delta Vigilante’ (NDV). Met de openlijke steun van de regering lanceerde deze groep een para-militair offensief tegen de ‘Niger Delta People’s Volunteer Force’ (NDPVF). Deze groep kwam rechtstreeks voort uit de Ijaw Youth Council, maar trok zich tijdens de harde repressie terug in de bossen om het verzet van daaruit voort te

zetten. Deze groep bestaat uit een honderdtal kleine, relatief autonome groepen van gepro-letariseerde jongeren die hun activiteiten voor-namelijk financieren door het zogenaamde ‘oil bunkering’: het illegaal aftappen van oliepijp-leidingen(1). De aanslagen en ontvoeringen die in de laatste maanden van 2006 zoveel opschud-ding veroorzaakten, werden uitgevoerd door een groep die erg dicht bij de NDPVF staat en haar objectieven deelt: de vrijlating van gevangenen, de terugtrekking van de oliemaatschappijen en compensatie voor de onteigeningen en de ver-vuiling. De ‘Movement for the Emancipation of the Niger Delta’ (MEND) heeft alleen in 2006 al een indrukwekkende reeks acties op haar conto, waaronder verschillende aanslagen op pijpleidingen, ontvoeringen, gerichte aanslagen op personen en bankovervallen. De beweging omschrijft haar belangrijkste doeltelling als de ‘volledige vernietiging van de capaciteit van de Nigeriaanse regering om olie uit te voeren’. Kunnen we de opstandelingen een beter voor-nemen voor het nieuwe jaar toewensen?

(1) Op 26 december 2006 vonden bij het aftappen van een olieleiding meer dan tweehonderd mensen uit een buitenvijk de dood toen het goedge brand vatte.

15 DECEMBER: YENAGOA, NIGERIA — Gewapende mannen vallen in het holst van de nacht een oliecomplex van Shell aan. Daarbij raakt één soldaat gewond en worden minstens drie gijzelaars genomen. Ten gevolge van de actie worden er dagelijks 12.000 olievaten min-der geproduceerd. Gelijkaardige aanvallen op pijplijnen en andere infrastructures hebben de dagelijkse output van vaten in 2006 met maar liefst 25% doen dalen.

18 DECEMBER: PORT HARCOURT, NIGERIA — Er vinden gecoördineerde ontplof-fingen plaats tegen bedrijfsinfrastructures van zowel Shell als Agip. De ‘Movement for the Emancipation of the Niger Delta’ (MEND) had de aanvallen aangekondigd en eist ze op. Het gaat om twee autobommen.

20 DECEMBER — Vier buitenlandse medewerkers van Shell worden ontvoerd.

22 DECEMBER — Een bom treft één van de belangrijkste pijpleidingen van Shell en sabo-teert op die manier 10% van de totale productie.

24 DECEMBER: WARRI, NIGERIA — Zwaar bewapende mannen voeren een speedboot-aanval uit tegen een Shell-pompstation op zee. Het aantal slachtoffers is onbekend.

29 DECEMBER — Shell evacueert 326 oliearbeiders.

Revolte in Oaxaca

Over de strijd, de recuperatie en de solidariteit

De onderstaande teksten over de revolte in Oaxaca werden overgenomen uit het blad Cette Se-maine, n°91, december 2006. De inleiding werd geschreven door Cette Semaine, bij de andere teksten staat de oorsprong vermeld. In dit nummer van Cette Semaine vind je naast vier artikels

Revolte in Oaxaca

Onze belangstelling voor deze revolte begon de dag na 14 juni toen de inwoners van deze stad hun solidariteit betuigden met de staking van de onderwijzers door de aanvallen van 3000 flikken tegen de Zocalo, het centrale plein van Oaxaca, succesvol terug te slagen. De gebeurte-nissen hebben elkaar sindsdien snel opgevolgd: van betogingen tot overnames van lokale media, van barricades tot brandstichtingen, van blok-kades van officiële gebouwen tot straatfeesten. De weinige aandacht tijdens de zomermaanden, wanneer de militanten hun vakantie nemen, beperkte zich vooral tot de staking van de on-derwijzers en hun eisen (zoals “schoenen voor alle kinderen”) en tot de vele moorden, verdwij-ningen en opsluitingen. Het grootste deel van de pamfletten die opriepen tot bijeenkomsten balanceerde tussen syndicalistische gejamk en het naar voren schuiven van (per definitie) on-schuldige slachtoffers.

We waren niet erg verbaasd over de weinige aandacht van de professionele ondersteuners van strijden (vooral wanneer ze zich ver weg afspelen) voor het soms pre-opstandige karak-

ter van de revolte in Oaxaca. Maar dan hadden we de zwerm aasgieren nog niet zien komen die zich vervolgens de kwestie toegeëigend hebben. Van de leerlingen van de gemaskerde clown Marcos tot de linksisten van alle slag: ie-dereen heeft z’n communiqué geschreven. De vele solidariteitsbijeenkomsten en bezettingen (zowel in Frankrijk als daarbuiten) dienden meestal om de recuperateurs van de revolte te ondersteunen: in plaats van solidariteit met de opstandelingen van Oaxaca, is het de steun aan de APPO die gefloreerd heeft. In plaats van te proberen banden met de gerevolteerden hier te smeden, waren het daarentegen de lange litanie van de slachtoffers van de Mexicaanse Staat en de stilte van de media (alsof het niet juist hun taak is om hun camera’s te richten in functie van de belangen van hun meesters!) die naar voren geschoven werden.

Wat is de APPO?

Op 14 juni stuurde de Mexicaanse regering enkele duizenden federale ordetroepen om de staking van de onderwijzers in Oaxaca in de kiem te smoren. De inwoners van Oaxaca heb-ben toen kant gekozen voor de stakers, en heb-

over Oaxaca een tekst over de banlieues, over de anarchistische beweging in Italië, over de re-pressie tegen anarchisten in Argentinië,... Je kan Cette Semaine (franstalig) bestellen bij de Nar of via hun website <http://cettesemaine.free.fr>

ben zowel de federale troepen als de politie van Oaxaca zware slagen toegebracht. Daarna von-den nog twee betogingen plaats, waaraan hon-derdduizenden mensen deelnamen. Ondertus-sen werden er in Oaxaca barricades opgericht, overheidsgebouwen aangevallen, gebouwen bezet,...

Op 23 juni komen een hele hoop ‘sociale’ or-ganisaties, burgerverenigingen, secties van de vakbonden, linkse politieke partijen en groe-

peringen, indiaanse organisaties,... bijeen om een voorlopige commissie op te richten die zal onderhandelen met de deelstaat Oaxaca. Deze hoop organisaties vormde samen de Asamblea Popular de los Pueblos de Oaxaca (APPO, Volksvergaderingen van de volkeren van Oaxa-ca). Op 10, 11 en 12 november vond het defi-nitief stichtingscongres plaats. De APPO werd een bestuursorgaan dat het dagelijkse leven in de stad organiseert via commissies (voor werk, gezondheid, financiën, pers,...) en over [>p.8](#)

>p.7 een eigen politiemacht beschikt (!). De APPO leidt de onderhandelingen met de federale Mexicaanse Staat over de afzetting van de gouverneur van Oaxaca, Ulises Ruiz, en de inwilliging van de eisen van de stakende onderwijzers. De linkse én nationalistische APPO is een typische uitwas van de ‘sociale bewegingen’: een bureaucratisch orgaan dat zich opwerpt als vertegenwoordiger van de strijd. Op 17 november verklaarde de APPO in haar Verklaring aan de Mexicaanse Volkeren en de rest van de Wereld: “Wij roepen de democratische krachten op om hun sectaire houding achterwege te laten om de Nationale Eenheid (!) doorheen de APPO op te bouwen.”

Op basis van : Qu’est-ce que l’APPO ?, George Lapierre, in Cette Semaine n°91, december 2006. Geschreven op 18 oktober 2006.

Kroniek van een dag in Oaxaca

Op zaterdag 25 november, de 188ste dag van het conflict, kwam de mega-mars na 15 kilometer in het centrum van de stad. De mars was erg verschillend van de vorige en leek heel wat ernstiger. Er werd geprobeerd om de Zocalo en de omliggende straten, waar het PFP (Programa Foxista contra la Pobreza (I)) zich ingegraven had te omsingelen. Het werd tijd om wat te bekomen en iedereen bleef een paar uurtjes in dezelfde positie... de spanning was te snijden. Ondanks de oproepen om niet in te gaan op provocaties, om gewelddoos en georganiseerd te blijven, is de rel dan toch uitgebroken. Iedereen was er klaar voor, er werden maskers en azijn doorgegeven, de flikken achter de barricades beschoten ons met salvo’s traangasgranaten. Al gauw hing er een dikke grijze mist over het hele centrum. Ondanks hun aantallen, hun mengelmoes aan uitrusting, hun vastberadenheid en hun moed, sloegen de opstandelingen er niet in de flikken terug te drijven. Na enkele uren van gewelddadige confrontaties begonnen de flikken op te rukken in de richting van Santo Domingo waar de mensen zich haastten om munitie klaar te maken: stenen van alle maten en gewichten waarvoor het portaal van de kathedraal geruïneerd werd. Vanuit de nabije straten en vanop de terrassen van de huizen vlogen de stenen in de richting van de flikken. Jongeren die zich verschuilden achter grote schilden (deuren) trokken in slaglinie op tot dichtbij de flikken om hun molotovcocktails en andere projectielen te kunnen smijten.

Zonder aarzelen werden geïmproviseerde barricades opgeworpen. Terwijl de nacht viel, werd op talloze plekken brand gesticht. In Santo Domingo spoorde Flavio Sosa (een leider van de APPO, volledig gecompromitteerd in het politieke spelletje, die zich zelfs tot de paus gericht heeft) de mensen aan om de gevechten te stoppen. Het antwoord van de massa was duidelijk: “Bol ‘em af, hoerenzoen, of begin te vechten!” , “Het is het volk dat de leiding heeft!” Hij verliet de plek en ging de oncontroleerbare situatie uitleggen aan de aanwezige journalisten. [...]

De opstandelingen van hun kant hebben brand gesticht in het hoogste gerechtshof, in de kantoren van de federale instellingen, in het toeristisch secretariaat, in het gebouw van de associatie van hotels en motels, aan de ingang van het luxe-hotel Cuatro Caminos. Ook een deel van het theater Juárez heeft geleden onder de vlammen omdat het naast een officieel gebouw stond. En dan waren er uiteraard ook nog de tientallen voertuigen die de nachtelijke hemel verlichtten... [...]

Deze namiddag, terwijl ik dit klein verslagje schrijf, horen we een helikopter over de stad vliegen...

Tot snel.
M.
26 november 2006

Directe solidariteit met de onderdrukten en uitgebuiten van Oaxaca en de hele wereld, niet met de APPO en haar corrupte leiders

Bij het lezen van de communiqués van de APPO en andere organisaties, collectieven en individuen die haar vandaag als figuranten dienen, inclusief bepaalde anarchistische kameraden die zich in alle naïviteit op sleeptouw laten nemen door deze autoritaire bourgeoisie, vragen wij ons oprecht af of we over hetzelfde praten. Erger nog, of we wel in hetzelfde land wonen, of hetgeen zij vertellen zich niet afspeelt in een verafgelegen sterrenstelsel.

Het lijkt geen twijfel dat deze revolutie de kleinburgers ophitst. Die denken alleen maar over het aandragen van water voor hun molen, waarbij ze de onderdrukten en uitgebuitenen als kanonnenvoer gebruiken voor de binnenlandse machtsoorlogen die haar diverse fracties tegen elkaar voeren.

Het is zeker dat alles begin mei begonnen is met de strijdbare mobilisatie van de werknemers van het onderwijs voor looneisen; wat zich vervolgens aanzienlijk uitgebreid heeft dankzij de solidariteit van brede lagen van de onderdrukten na de repressie van de Politie van de Staat op 14 juni. Maar het is ook zeker dat de oprichting van wat men de Volksvergadering van de Volkeren van Oaxaca (APPO) noemt, ALLEEN maar op de rekening van het opportunisme van de corrupte leiders van een twaalfstal cliëntelistische organisaties te schrijven valt. Organisaties die niet tevreden zijn met de budgetaire inperkingen waartoe gouverneur Ulises Ruiz besloten heeft. Ruiz is nochtans diegene die hen al sinds mensenheugnis gevoederd heeft. [...]

Verre van wat ze wil doen geloven en ondanks het ‘radicale’ discours waarmee ze verwarring probeert te zaaien door op te roepen tot de verdediging van de ‘commune van Oaxaca’, is de APPO niets anders dan de officiële doodgraver van het sociale antagonisme. En dat niet alleen in het zuiden, in de Staat Oaxaca, maar over het hele Mexicaanse gebied. Achter deze logo’s gaan de economische en politieke belangen van de linkervleugel van het Kapitaal schuil en woekeren de leninisten van alle kleuren (stalinisten, maoïsten, trotskisten). En laat ons niet vergeten, uiteraard ook de sociaal-democratie en de ‘propere’ bourgeoisie, onder de dekmantel van het pejelagardistisch project van een ‘menselijker’ kapitalisme. Hun belangrijkste doel is het verbeteren van de burgerlijke democratische orde door Staatshervormingen en door de ene regerende rat te vervangen door een andere, die meer bereid is om de kruimels van de taart te verdelen.

Op deze manier zijn de APPO en haar corrupte leiders erin geslaagd de echte belangen van de fractie in strijd die met hen overeenkomt te verbergen. Ze zijn gekomen om het zelfbeheer van de strijd uit te schakelen. Zo hebben ze de ongehoorzaamheid en het sociale antagonisme omgedraaid en gekanaliseerd in de richting van democratische smeekbedes en de verdediging van de burgerlijke orde. Voor hun politieke doeleinden hebben ze iedereen gebruikt: allen die oprecht in strijd zijn, allen die bewust de solidariteit uitgebreid hebben, allen die het gevecht met de geüniformeerde honden van Staat-Kapitaal aangegaan zijn.

Maar de corrupte leiders die vandaag de linkervleugel van het Kapitaal dienen en de revolutie van de onderdrukten en uitgebuitenen verstikken om meer water naar hun molen te dragen hebben gezichten, namen en voornamen. In ons antagonisme tegen Staat-Kapitaal hebben we een goed geheugen...Het nest van corrupte leiders die de APPO vormen kent al een lange geschiedenis aan de linkerkant van het Kapitaal. [...Volgt een opsomming van de leiders van de APPO en het historische bloed dat ze aan hun handen hebben plakken]

Kameraden, wanneer we de puntjes op de i zetten en we deze vetzakkerij aanklagen die de antagonistische strijd die vandaag opnieuw aan kracht wint in verschillende streken van de wereld willen omdraaien en beëindigen; en als we de ware belangen van de duistere linkervleugel van het Kapitaal aan het licht brengen wanneer ze de mobilisaties en de revolutie manipuleert, dan is dat niet om het belang van uitingen van revolutionaire en anti-autoritaire strijdbaarheid die naar de voorgrond gekomen zijn tijdens de confrontaties met de waakhonden van de Staat-Kapitaal, te ontkennen. En nog veel minder om op te roepen de opstand achter te laten. Integendeel, we zijn op zoek naar de bewuste gedachte die ons zou toelaten om deze clientelistische groepen en heel deze hoop corrupte leiders te overstijgen, en de sociale oorlog uit te breiden door de veralgemeende opstand.

Opstandige anarchisten, we hebben de taak en de verantwoordelijkheid om erop te wijzen (net zoals we deden toen de linkse bourgeoisie opriep om te stemmen voor de AMLO) dat deze roofoorlog tussen de fracties van de bourgeoisie NIET ONZE OORLOG IS.

We voeren de sociale oorlog niet voor een menselijker kapitalisme of om de uitbuiting en de onderdrukking te maquilleren. We vechten niet om de burgerlijke orde te verbeteren, noch om voor afwisseling binnen deze partitocratie te zorgen. We willen een satraap-gouverneur niet afzetten om een nieuwe op z’n plaats te zetten. Wij willen Fecal en de maffia van YUNKE niet uit het presidentieel paleis verjagen om hen te vervangen door Bejarano en zijn bende dealers en speculanten van de ‘waardige woning’. NEEN, onze oorlog wil de vernietiging van Staat-Kapitaal, voor het Communisme, voor de Anarchie. En dit is alleen maar mogelijk doorheen het zelfbeheer van de strijd, door de pracht van het antagonistische vuur, door de verwerping van het zelfgenoegzame discours van de vakbonden, de partijen en de oproepen tot ‘gezond verstand’ van de patriarchen-profitteurs die de clientelistische organisaties leiden (die men eufemistisch ‘sociale organisaties’ noemt).

In de sociale oorlog zijn de rechterzijde en de linkerkant van het Kapitaal (of ze nu sociaal-democraten of stalinisten zijn) even grote vijanden van de onderdrukten en uitgebuitenen. En de anti-autoritaire en libertaire protagonisten van de strijd in Oaxaca weten dat maar al te goed.

Vandaag wordt de opstand opnieuw het onvergelykbare wapen van de onderdrukten en de uitgebuitenen, tot lusteloze verrassing van de maquilleurs van de spektakelmaatschappij, deze specialisten in verduistering en camouflage van de realiteit, deze verkopers van illusies en hoop. Eens te meer zijn de marionettenspelers er niet in geslaagd om op tijd de verborgen banden te manipuleren om de opstandige verlangens van de onderdrukten te remmen. En daarom schreeuwen ze hysterisch over “extremerechte complotten” wanneer de explosieven knallen ⁽¹⁾.

De uitbreiding van de strijd en haar mogelijkheden tonen opnieuw dat de libertaire opstand niet tot het verleden behoort. We kunnen uit de onderwerping, vervreemding en verwachting van het ‘beloofde paradijs’ geraken, om de ergste nachtmerrie van de macht te worden, om de vrolijke dynamiet te zijn die hier en nu Staat-Kapitaal doet uiteenknallen.

Daarom roepen wij, in solidariteit met het volk van Oaxaca, op tot de uitbreiding van de sociale oorlog en tot het achterlaten van het reformistisch pacifisme, de schaapachtige betogingen en de smekende petitie.

Wij zijn opstandige anarchisten en we weten dat we Staat-Kapitaal volledig moeten verwoesten. Daarom nodigen wij uit en sporen wij aan voorbij het reformistisch discours te gaan dat de afzetting van een functionaris eist en ‘democratie’ opeist. Wij sporen ook aan tot de frontale aanval op alles wat ons onderdrukt.

Lang leve de pracht van het antagonistische vuur, de vreugde van de ontembare vlucht van de molotovcocktails, het genot van de opstandige kapressen in de wind, de feestelijke ontploffingen van PVC-bazooka’s, de charme van het vrolijke gonzen van stenen die terugbotsen op de schilden en helmen van de bewakers-lakeien van Staat-Kapitaal!

Voor alle opgesloten in Oaxaca en alle ‘politieke’ en ‘sociale’ gevangenen van de wereld. Voor de uitbreiding van de sociale oorlog. Voor de veralgemeende opstand. Voor de vernietiging van Staat-Kapitaal!

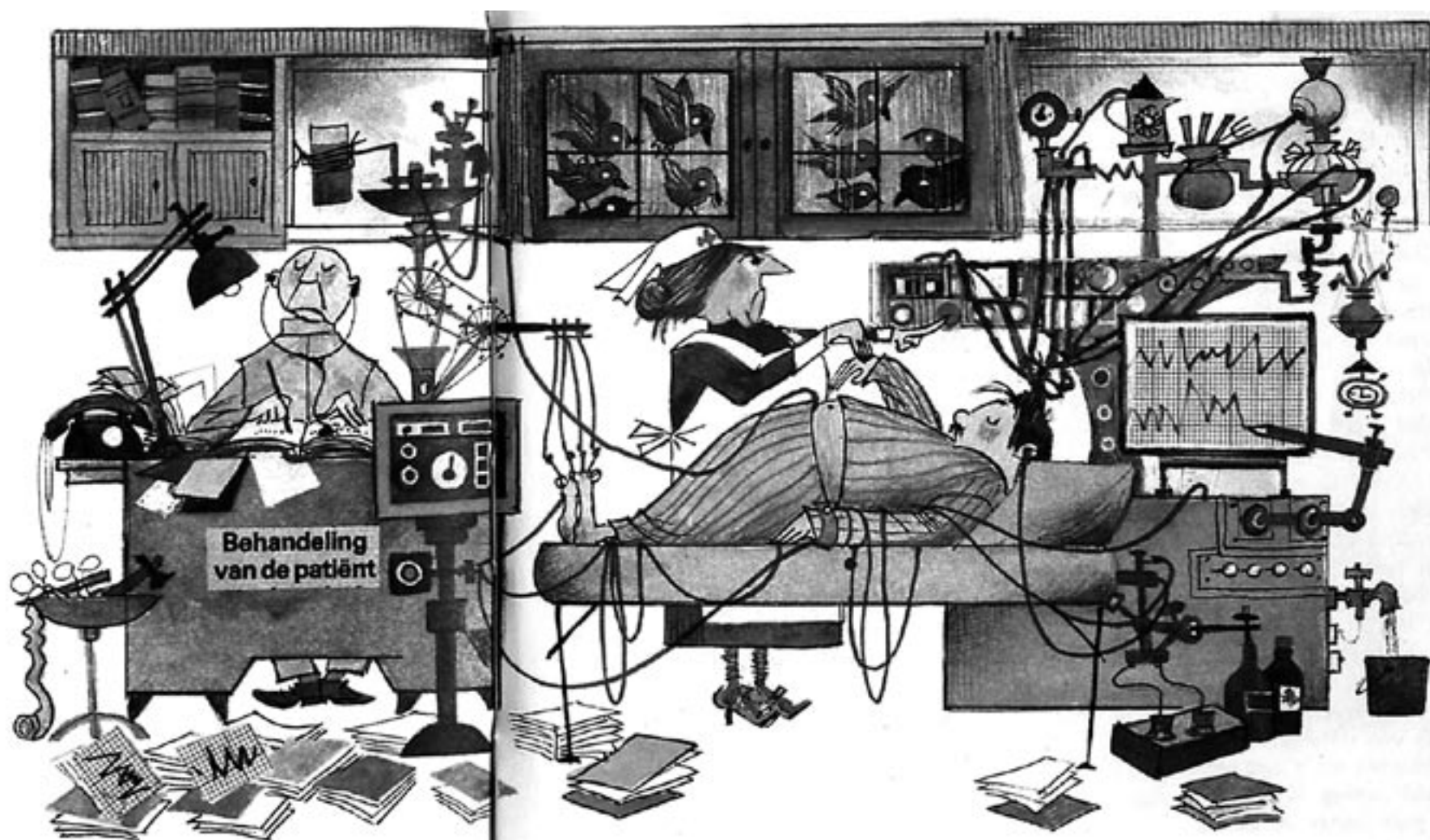
Coordinadora Insurreccional Anarquista
Mexico, Planeet Aarde, 16 november 2006
Insurreccion_acrata@yahoo.com.mx

(1) Tijdens de ochtend van 6 november 2006 ontploffen drie explosieven in Mexico: tegen de Trife (Electoral Rechtbank), tegen het hoofdkwartier van de PRI en tegen de Canadese Scotiabank. Vijf guerilla-bewegingen hebben deze aanval de volgende dag opgeëist. Ze eisen het ontslag van Ulises Ruiz, en de terugtrekking van de federale troepen uit Oaxaca. Flavio Sosa, één van de leiders van de APPO, verklaarde in zeven haasten: “We hebben daar niets mee van zien. Ons gevecht is gewelddoos en democratisch.”

[Gepubliceerd op Klinamen.org, 21 november 2006 en gepubliceerd in Cette Semaine, n°91, december 2006]

Verscheurd

Over psychiatrie, anti-psychiatrie en de psychiatrisering van de samenleving

Net zoals alle wetenschappen dragen ook de psychologie en de psychiatrie de tijdsgeest in zich. Ze zijn niet waardenvrij, maar doordrengd van de heersende ideologie.

Van het midden van de jaren '60, tot aan het midden van de jaren '80 werden de psychiatrie en psychologie bezield door revolutie. Net als op andere terreinen in de samenleving werd het bestaande in vraag gesteld, werd het vernietigd of werd er gewerkt aan een alternatief. De 'psychiatrische persoon' werd toen beschouwd als een individu dat misschien wel actief voor de waanzin gekozen had en zo de problemen van de menselijke omgang in onze samenleving aankaarte. In de jaren '80 kwam er een anti-anti-psychiatrische beweging op gang, en schoven de psychologie en psychiatrie samen met de rest van de samenleving op naar rechts. Vandaag worden er geen vragen meer gesteld, maar onderzoekt men statistieken en digitale hersenreconstructies. De mens wordt gezien als een computer, met de genen als programmatiecode

en de hersenen als uitvoerende computers. De 'psychiatrische patiënt' is een passief slachtoffer van een intern defect (een 'psychiatrische stoornis') geworden, dat met een medische ingreep gerepareerd moet worden. In dit artikel wordt geprobeerd om de anti-psychiatrische beweging en de huidige psychiatrie te bekijken in relatie tot het maatschappelijke mens -en wereldbeeld dat haar voedingsbodem is.

In de jaren '60 kwam er een breed-maatschappelijke anti-psychiatrische beweging op gang. ⁽¹⁾ Anti-psychiaters probeerden de instellingen waarin ze werkten te hervormen of af te schaffen. De hiërarchische relaties (tussen personeel en 'patiënten', maar ook tussen het personeel onderling) werden bekampt, net als de rolletjes die iedereen in de instelling opgelegd kreeg (de rol van verpleger/ster, patiënt, psychiater,...). De anti-psychiaters gingen in tegen de manier waarop er naar 'psychiatrische personen' gekeken werd, tegen het 'genezende' doel dat nagestreefd werd en de technieken die men hiervoor gebruikte. Ze hekelden de biologische

psychiatrie die de 'psychiatrische afwijking' beschouwde als een biologische ziekte die zich bevindt in het lichaam van de personen waarbij de opgenomen persoon wordt behandeld als een passieve 'patiënt', niet als een individu. Delicate gevoelens werden overreden met de pletwals van de 'objectieve wetenschap' die de 'patiënt' onderzocht als een losgeslagen en inhoudsloos object over wiens 'redeloze' hoofd heen beslist werd wat het beste was voor hem/haar. Het doel van de 'genezing' was het aanpassen van het individu aan de eisen van het gezin en de samenleving. Het 'abnormale gedrag' moest onderdrukt worden en voor deze disciplinerende werden de grove middelen ingezet. Isolatie, elektroshocks ⁽²⁾ en insuline-coma-kuren ⁽³⁾ waren standaard aanwezig in de psychiatrische instellingen. Tussen 1936 en 1956 werden er wereldwijd 60.000 lobotomieën uitgevoerd. ⁽⁴⁾ Ook verschillende psychofarmaca (slaapmiddelen, anti-psychotica en anti-depressiva) behoorden tot het vaste therapeutisch arsenaal. Net als de verstikkende psychiatrische instellingen (diens geboden, verboden en routines), zetten al deze

verschillende technieken zetten een domper op het zelfvertrouwen, de zin voor initiatief en de authentieke gevoelens en gedachten van de 'patiënt'. Het psychiatrisch geheel richtte zich op het verminken van de persoonlijkheid van hun 'patiënten', teneinde hen aan te passen aan een maatschappij waar geen plaats was voor unieke personen. ⁽⁵⁾

Tegenover dit medisch model plaatsten de anti-psychiaters een sociaal model. De basis van de sociale psychiatrie is dat een individu niet los van zijn/haar omgeving beschouwd kan worden. Volgens de anti-psychiaters bevindt de waanzin zich niet binnenin een individu, maar in de misvormde relaties tussen mensen. Ze onderstreepten dat het gezin ziekmakend is, net als het hele samenlevingssysteem dat de wetten voor het persoonlijk contact dicteert. Zij beschouwden de waanzinnigen niet als passieve slachtoffers van een biologische ziekte, maar als personen voor wie de waanzin een middel was om overeind te blijven in een waanzinnige wereld die draait op verwrongen menselijke (machts) relaties. De waanzin werd gezien als een streven naar meer individuele autonomie, een poging om zich los te rukken van leugens, macht, conventies en hypocrisie, een proces dat kan leiden tot persoonlijke groei. ⁽⁶⁾ De psychose werd zelfs gezien als een soort van louterende ontdekkingsstocht doorheen je (onverkennde) innerlijke wereld. Waar de biologische wetenschappers beweren dat de waanzinnige door een biologische kortsluiting het contact met de werkelijkheid verloren heeft, zeggen de sociale wetenschappers dat het gedrag van de waanzinnige juist een uiting van de wereld is. De 'zot' bevindt zich niet op een andere planeet, hij/zij verdwaalt in de 1000en vragen die deze oproept en de gevoelens die deze teweegbrengt. De anti-psychiaters stonden voor een verandering van de maatschappij en een versterking van het individu. In plaats van de zin voor initiatief, het zelfvertrouwen en de gevoelens van de opgenomen personen te bedekken, wilden zij deze juist stimuleren. Sowieso werkten zij met een minimum aan pillen. Voorts was er een anti-psychiatrische stroming die geloofde in **>p.10**

Spanje 1936: het spook van de bezworen revolutie

Nieuwe verzameling teksten over de Spaanse Revolutie

In de laatste jaren van de vorige eeuw en de beginjaren van de 21ste eeuw zijn er in Spanje uiteenlopende initiatieven geweest die het historische geheugen wilden herstellen en terugwinnen. Ze proberen de daden en namen van de slachtoffers van de Franquistische dictatuur aan de vergetelheid te ontrukken en zo, zij het laatst, hun waardigheid te herstellen. Maar terwijl de ene geschiedenis in herinnering gebracht wordt, blijft de andere verzwegen en vergeten of wordt ze zelfs door het slijk gehaald. Dat lot is de mensen beschoren die met vuur de revolutie verdedigden en zo het pad van de stalinistische contrarevolutie kruisten. De stalinisten wilden, met de bereidwillige steun van de progressieve sector van de bourgeoisie, de revolutie versmachten door het conflict te herleiden tot de tegenstelling democratie-fascisme. Degenen die voor de revolutie streden werden op die manier hun objectieve vijanden en ondergingen hun moordende repressie. Met hen kreeg ook de sociale revolutie de kogel. Vandaag lijkt het stalinistische pistool vervangen door de academische pen, maar de geschiedkundige rol wordt even vlekkeloos vertolkt. Dezelfde vrouwen en mannen worden vandaag voor de tweede keer overwonnen en vergeten.

De brochure bevat artikels die dit bewuste geheugenverlies aankaarten en benadrukken dat het verhaal van de bezworen revolutie ook ons verhaal is omdat de ontwapening van de vijanden van gisteren ons kan helpen die van vandaag te ontmaskeren.

Spanje 1936 - 2006. Enige teksten over het 'historische geheugen' (Gent, 2006, 40 p.)
prijs: 1.50 euro; te bestellen via info@denar.be

> p.9 de psychotherapie en een stroming die zich kantte tegen elke vorm van therapie. ⁽⁷⁾

De anti-psihiatrische beweging beperkte zich niet tot het terrein van de psychiatrische instellingen. Het was een breed-maatschappelijke beweging, hiervan getuigen de culturele uitingen zoals bijvoorbeeld het kinderboekje Otje van de populaire schrijfster Annie M.G. Schmidt of de kaskraker ‘One flew over the cuckoo’s nest’. Maar veel meer dan deze culturele uitingen blijft er vandaag niet meer over. De maatschappij heeft zich gekeerd en het narrenschip ⁽⁸⁾ vaart de koers van het medisch specialisme. Verschillende anti-psihiatrische projecten mondden uit in eilandjes en bereikten hun doelstellingen niet. Ouders die zich vals beschuldigd voelden voor de ‘ziekte’ van hun kind vormden samen met de biologische wetenschappers een anti-anti-psihiatrisch front. Zij wisten zich gesteerd door neuropsychiatrische doorbraken ⁽⁹⁾ en de vestiging van de DSM IV ⁽¹⁰⁾. De psychiatrie is uit de revolutionaire storm gekomen als een ‘echte’ medische wetenschap. Zoals in de inleiding van dit artikel geschreven staat, kunnen we de wetenschappen niet los zien van de rest van de maatschappij. Vandaag is er geen strijd meer voor sociale veranderingen, we leven in het tijdperk van de illusie van de individuele vrijheid. De huidige biologische psychiatrie sluit aan bij dit mensbeeld.

Van jongs af aan leert de popsterrencultuur ons op te kijken naar anderen en hen te adoreren. We worden aangeleerd om te geloven dat we kunnen worden wie of wat we maar willen. ‘Staracademy’, Zidane, ‘Iedereen beroemd’ zijn als meststof voor de illusie dat iedereen succesvol kan zijn. Maar succes kan enkel afgemeten worden ten opzichte van wat niet succesvol is. Dit wil zeggen dat de ene succesvol is enkel en alleen omdat de andere het niet is. Het is dus slechts aan enkelen weggelegd om door te breken, en aan de rest om een leven lang te werken voor dit onbereikbare ideaal, en dat is wat een kapitalistische maatschappij nodig heeft: winners en losers. Terwijl we gezamenlijk streven naar glamour, vervaagt onze persoonlijke identiteit alom. Het streven dit of dat te worden, doet ons vergeten wie we zijn. Het zelf wordt gecreëerd met behulp van de ontelbare consumptiegoederen: ‘Allemaal BASE’. We kiezen kledingstijl, make-up, fitness-club. We beschrijven onszelf als iemand die liever Danone appel dan Danone Mango eet. Ook gedachten worden geconsumeerd. Meninge zijn afkomstig van radio- of TV-programma’s, goedkope uitspraken van politici of opiniemakers, van één van de duizenden mannen- of vrouwentijdschriften die klaar liggen voor ons,... We worden bezeten door consumentisme en productivisme, we halen er een goed deel van onze identiteit uit. We hebben de logica van het kapitalisme binnengelaten in onze lichamen, we zijn machines die opgezweept worden door prestige- en prestatiedrang. We voelen ons belangrijk als we handjes schudden met x of y en als we CV’s vol verwezelijkingen kunnen aanbieden. We houden van visitekaartjes en halen zelfvertrouwen uit onze

job (of juist niet). In een kapitalistische maatschappij is het problematisch wanneer we niet genoeg (kunnen) consumeren, omdat er buiten de commerciële plaatsen nog amper ruimte overblijft. Waar gaan we naartoe zonder geld? Waar ontmoeten we mensen als we weinig geld hebben? En wanneer we niet voldoende produceren, krijgen we meteen de vinger van zowat iedereen op ons gericht.

De illusie van de liberale vrijheid stopt wanneer we beseffen dat het succes van de ene enkel bestaat bij gratie van het in de kop drukken van het succes van de andere. De (liberale) individualistische trip baseert haar zelfvertrouwen op het neerkijken op anderen; op de outcasts, de ‘vreemdelingen’, de minder productieven, de vrouwen, de dieren, of wie dan ook. Tegenover de ingesloten personen (de winners) wiens identiteit elke dag meer vervlakt, staan de uitgesloten personen (de losers) die elke dag knokken voor hun bestaan. De wereld draait op leugens en we zijn ook nog eens bijzonder goed in het voor de gek houden van onszelf. We worden verscheurd in deze wereld en vernietigen onszelf. Wie in de put valt, ziet de mensen rondom zich huppelen en heen en weer lopen, altijd in de weer voor iets, hup (biep biep) geen tijd (biep biep), belangrijke zaken (trrrrrr). Sommigen haten hun negatieve gevoelens omdat ze hen beletten om verder te hollen met de rest. Ze willen niet stilstaan bij wat ze voelen en denken, want elke seconde is verloren tijd. Anderen stoppen niet met voelen en vragen stellen en openen daarmee de poorten van de waanzin. Een mogelijke uitweg die zowel de verstarring als de waanzin ontwijkt, is het op zoek gaan naar oplossingen en vechten voor wie je bent. Dit is echter helemaal geen evidentie in een samenleving waar de druk om te zijn zoals iedereen op onze schouders weegt, waar geen sociaal weefsel is en solidariteit verre van een basiswaarde is.

In een tijdperk waar mensen de illusie leven dat ze vrije atomen zijn, is het niet verwonderlijk dat de biologische psychiatrie heerst. In een maatschappij die bezielt wordt door productiviteit en het geloof dat je kan worden wie of wat je maar wil, is het logisch dat mensen aangepast worden aan de maatschappij en niet omgekeerd. We gedragen ons niet enkel als geprogrammeerde computers, we worden ook bekeken als computers. Volgens de dokters zijn we genetisch geprogrammeerd en ligt afwijkend gedrag aan een defect in onze hersenen. De biologische psychiatrie zal met behulp van de DSM en de digitale hersenreconstructies het defect opsporen en repareren.

De DSM is het diagnoseboek van de biologische psychiaters en psychologen. Door middel van een statistische bewerking van de psychiatrische gegevens van een hoop mensen, heeft men een lijst van ‘psychiatrische stoornissen’ opgesteld. De dokter of psycholoog kan een ‘psychiatrische stoornis’ herkennen aan het gedrag van een persoon. Als je een aantal symptomen vertoont (vb.: ‘wanen’) die behoren tot een gedefinieerde ‘afwijking’, lijdt je aan een

bepaald ziektebeeld (vb.: schizofrenie). In de DSM wordt een ‘stoornis’ beschreven als een “conceptualisatie van een klinisch belangrijk of gedragsmatig psychosociaal syndroom of patroon dat geassocieerd is met duidelijk leed of disfunctioneren op sociaal of beroepsmatig gebied of in andere belangrijke rollen, of met duidelijk verhoogd risico van lijden, dood, pijn, handicap of een verlies van vrijheid”. De ‘psychiatrische stoornis’ wordt dus herkend aan een reeks ‘abnormale gedragingen’ die voor problemen zorgen in het leven van de ‘patiënt’. Voor de biologische psychiatrie is het aanpassen van het gedrag van de ‘patiënt’ de oplossing. Hoewel de ‘psychiatrische stoornis’ gedefinieerd wordt als een sociaal probleem, willen de medici niets veranderen aan het sociale terrein. Hoewel gedrag enkel kan afwijken als er zoiets bestaat als een sociale norm, blijft het sociale schrikwekkend afwezig bij de biologen. Je zou daaruit zelfs kunnen afleiden dat ze de huidige maatschappelijke norm als iets natuurlijks beschouwen.

Vandaag maken de psychiaters en psychologen gebruik van een bio-psycho-sociaal model. ‘Bio’ staat hier voor je genetische bepaaldheid, ‘psycho’ voor je hersenen en ‘sociaal’ voor de levensgebeurtenissen die je ‘stoornis’ hoogstens kleuren (vb.: de inhoud van je ‘wanen’). De neuroloog zal uitleggen dat de communicatie tussen je hersencellen (= neurotransmissie) niet goed meer functioneert. De neurotransmissie-theorie is grotendeels op hypothesen gebaseerd. Zo stelt de dopaminehypothese ⁽¹¹⁾ dat schizofrenie gepaard gaat met een overmatige activiteit van de dopaminergische neuronen. Dit zou dan weer kunnen zijn omdat er te veel dopamine geproduceerd wordt of omdat de dopamine niet goed opgenomen wordt. De therapie die je krijgt, richt zich bijna uitsluitend op het bijschroeven van je hersenen. Men zal pillen voorschrijven (psychofama geheten) zoals slaappillen, anti-depressiva of anti-psychoptica (neuroleptica). Deze pillen beïnvloeden je neurotransmissie. Ze zet een anti-psychopticum een rem op je dopamine-receptoren waardoor je ‘wanen’ afnemen, maar ook onder andere je gevoel van euforie.

De huidige therapieën zijn besmet met de illusie van de vrijheid. De pillen verminderen de symptomen van de ‘psychiatrische stoornis’, ze passen ons gedrag aan en dat vinden velen ok. Want ze willen zijn zoals de rest en de pillen helpen hen te functioneren, om verder te lopen in de race van prestige en prestatie, consumeren en produceren. Er is een tweede generatie psychofarma op de markt met minder secundaire effecten op korte termijn ⁽¹²⁾ en de farmaceutische industrie blijft zoeken naar pillen met minder neveneffecten. Er wacht ons een zonnige toekomst, ook op vlak van de fysische therapie. Zo kunnen ‘patiënten van Tourette’ ⁽¹³⁾ inmiddels een chip laten implanten in hun hersenen. Met behulp van een afstandsbediening kunnen zij via deze chip de elektrische lading in hun hersenen regelen en hun impulsen onder de knoet houden. Het beeld van de passief lijdende ‘patiënt’ die de onomkeerbare psychochirurgische ingreep van de lobotomie onderging, is vervangen door het beeld van de actief participerende ‘patiënt’. Maar toch... Alle therapieën spelen met onze hersenen, experimenteren met onze neurotransmissie en passen via onze hersenen ons gedrag aan de onpersoonlijke computerwereld aan. Ze maken ons afhankelijk aan deze uiterst verslavende en gevaarlijke drugs. En voor wie geen vrede neemt met pillen blijft de psychiatrische instelling bestaan. Hier ben je niet ‘vrij’ om te kiezen of je slikt of niet. Wie weigert krijgt wel vaker een spuit met een geconcentreerde dosis toegediend die hem/haar voor een tijd kalm houdt. De elektroshocks en lobotomie worden nog altijd toegepast op hardnekkig ‘gestoorden’ en inmiddels is het debat over euthanasie voor psychiatrische ‘patiënten’ ook geopend. De pillenindustrie heeft de maat-

schappij alleszins goed gediend: de continuïteit van de productiviteit staat garant. En zij die niet meer ‘opgelapt’ geraken, worden hoe dan ook opgesloten (met hulp van de familie), afgesneden van de rest van de maatschappij, als proefkonijnen in het laboratorium van de psychiatrische wetenschap. In 2003 vielen er 587 doden in de psychiatrische instellingen in Vlaanderen. De anti-psihiatrische beweging bracht samen met het succes van het anti-psychopticum Largactil (1957) een desinstitutionalisering ⁽¹⁴⁾ van de psychiatrie teweeg. Het aantal opgesloten ‘patiënten’ daalde overall, en projecten als begeleid wonen ontstonden. Maar de psychiatrisering van de samenleving rukt op met rasse schreden. Het aantal pillenslikkers stijgt en zal blijven stijgen. De wetenschappers willen ook lichtere varianten van ‘psychiatrische stoornissen’ opnemen in de volgende DSM en de farmaceutische industrie gaat verder met het ontwikkelen van effectievere pillen. Onze samenleving verdraagt ook hoe langer hoe minder verschillen, laat zelfs kinderen massaal slikken (relatine) omdat ze niet stil kunnen zitten of zich niet kunnen concentreren op school. Wie anders is, moet een medisch etiket opgeplakt krijgen of zijn/haar gedrag wordt niet getolereerd. Veel van onze gedachten worden geuniformiseerd en we streven naar een onbereikbaar (on)mensbeeld. We slikken gezamenlijk cosmetische psychofarma en houden zo ons zelf onder de controle van staat, patriarchaat, kapitaal en haar heersende normen. We stoten onze gedachten- en gevoelswereld van ons af, alsof deze niet bij ons hoort. We nemen drugs omdat we niet overweg kunnen met onze gedachten en emoties en er liever van vluchten dat de confrontatie ermee aan te gaan. En omdat onze omgeving er niet mee overweg kan, en de samenleving van de getallengekte nog minder. Maar we voelen de intense nood aan de totale reorganisatie van de maatschappij en van het leven. En we weten dat we ontelbaar veel meer te winnen dan te verliezen hebben...

(1) Het is niet de bedoeling van dit artikel om een volledige kritische analyse te maken van de anti-psihiatrische beweging. Er worden enkel een aantal elementen aangehaald die de biologische psychiatrie in vraag stellen omdat dit past binnen het kader van dit artikel.

(2) Tijdens de elektroshock-therapie worden twee elektroden geplaatst op de slapen van een persoon. De dokters dienen de persoon een stroomstoot van 70 tot 130 Volt toe, waardoor deze het bewustzijn tijdelijk verliest.

(3) Tijdens de insuline-comakuur wordt er een zodanig hoge hoeveelheid insuline toegediend aan een persoon waardoor deze het bewustzijn verliest. De comateuze toestand van de persoon wordt beëindigd door het toedienen van suiker.

(4) Een lobotomie is een chirurgische ingreep in de hersenen (psychochirurgie) waarbij de verbindingen tussen de voorste hersenkwabben en de centrale hersenen doorgesneden worden.

(5) Ik wil hiermee niet zeggen dat de mensen die in de waanzin verzeild geraakten de unieke personen bij uitstek zijn, maar dat er in onze samenleving tout court geen ruimte is voor personen en hun unieke individualiteit, gevoelens en gedachten.

(6) Ik wil hiermee helemaal niet ontkennen dat gevoelens pijn kunnen doen en dat een grote gevoeligheid lang niet altijd in iemands voordeel speelt. Toch denk ik dat het luisteren naar wat je gevoelens te vertellen hebben een stap naar sterke persoonlijkheid is. Ik beschouw gevoelens wel onlosmakelijk verbonden met gedachten en bepleit hier dus geen rondlopen als kip zonder kop.

(7) De kwestie van ‘therapie of niet’ wordt in dit artikel niet verder uitgewerkt.

(8) narrenschip:

(9) De neuropsychiatrie houdt zich bezig met het onderzoeken van hersenprocessen van mensen in relatie tot ‘psychiatrische stoornissen’.

(10) DSM staat voor “Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders”. Het is het diagnostisch handboek waarin alle psychiatrische en psychologische “stoornissen” geclassificeerd staan. De eerste DSM verscheen in 1952. In 1994 verscheen de vierde versie. Voor meer uitleg: zie verder in het artikel.

(11) Dopamine is een neurotransmitter.

(12) De secundaire effecten op lange termijn zijn uiteraard nog niet gekend. Als je er een bijsluiter van psychofarmaceutische pillen bijneemt, zie je al vlug dat het lijstje van mogelijke secundaire effecten op korte termijn nog steeds hallucinant is.

(13) Mensen met de ‘ziekte van Tourette’ maken ongecontroleerde tics.

(14) desinstitutionalisering

Dienst of Macht?

Voor ieder huis een parkeermeter...

Gedurende de afgelopen lente werd onze buurt plots opgeschrikt door bouwvaksters teams die op tientallen plaatsen de voetpaden openbraken. Op het eerste zicht leek het alsof er een zoveelste kabelnetwerk gelegd of gerepareerd moest worden maar er was meer aan de hand. In enkele dagen tijd werden, tot ieders onverwoorde afschuw, tientallen stalen controleposten in de voetpaden gebeton-neerd.

Kort na de plaatsing van de parkeerautomaten verschenen er achter de voorruit van steeds meer geparkeerde wagens vrijstellingskaarten en parkeerabonnementen. Na ongeveer twee maanden nutteloos het zicht te ontzien en voetgangsters de doorgang te belemmeren, werden de parkeerautomaten kort voor de zomer in werking gesteld. Toen de automaten enkele dagen functioneerden kregen alle in de wijk geparkeerde wagens een standaard dreigbrief onder hun ruitenwissers gestopt waarin iedereen verwittigd werd dat een wettelijk parkeerdictaat in werking was gegaan en dat elke overtreding ervan vanaf dan zou worden beboet. Tegen die tijd waren minstens een derde tot de helft van de geparkeerde voertuigen in de buurt reeds voorzien van een zichtbare gele vrijstelling van parkeersmeergeld. Twee weken na deze dreigbrief stuurde GAPA ⁽¹⁾ een aantal parkeeragenten op onze buurt af die in teams tijdens de kantooruren de straten afschuimden op zoek naar ‘wildparkeerders’. Per twee speurden de in het rood uitgedoste parkeersmurfen ijverig vanonder hun domme petjes de buurt af naar onreglementair geparkeerde voertuigen.

Tussen het boetes uitdelen door bleken deze GAPA agenten blijkbaar nog voldoende tijd over te hebben om waar mogelijk openlijk te verbroederen met echte agenten, eveneens verveeld door het tekort aan echte misdaad. Hoogst productieve informatie uitwisselingen daargelaten moet het voetvolk van de parkeermaffia gedurende die eerste controleweek voor vele duizenden pleuro’s boetes hebben uitgeschreven. Personen zonder geld of zin om nodeloos de GAPA te verrijken werden verplicht om hun voertuigen te parkeren buiten de wijk. Tegen de laatste werkdag van de eerste controleweek was er voor het eerst sinds vele jaren weer zichtbaar veel parkeerplaats ‘geschapen’ door de bekrachtiging van het parkeerdictaat. Een overzicht van de fascistoide parkeerbijbel verschaft ons inzicht over de GAPA terreur en hoe dit een schoolvoorbeeld van de dienstenmaffia in het algemeen is geworden.

Beschaving of kolonisering

Via het buurtcomite, de middenstand en de politie lanceerde het spektakel gedurende de activering van het parkeerdictaat een heuse propagandas-torm rondom de GAPA codex. Het spektakel probeert de bezetting van onze straten door stalen controleposten te verkopen als een dienst aan de brave burgers, een ‘humanitaire interventie’ gericht tegen de ‘overlast’ van het ‘zwartparkeren’.

De GAPA informatie-soldaten ontwierpen

een reeks definities om de slachtoffers van hun parkeerzwendel te verdelen en letterlijk de mond te snoeren. Volgens het GAPA reglement zijn vrijstellingen voor buurtbewoonsters beperkt tot de gezinshoofden die in de buurt gedomicilieerd zijn en de papieren van de wagen op hun naam hebben geregistreerd. Eén vrijstelling dus per superlegaal gezin dat in de praktijk meestal beroepshalve minstens twee wagens bezit.

Naast de vermogende gezinshoofden zijn de enigen die verder nog ontzien worden de middenstand en natuurlijk de economische mobiliteit in het algemeen. Gemotoriseerde klanten mogen na een praktisch gebaar van geestelijke trouw aan de parkeerbijbel (op een groene knop duwen voor een gratis ticket) zelfs tot tien hele minuten gratis parkeren terwijl ze in de wijk consumeren. En ook de rest van het economisch verkeer wordt natuurlijk gespaard : arbeidsters en bedienden kunnen hun wagens aan een sociaal tariefticket van 2,50 pleuro tot negen uren lang in de wijk parkeren.

Iedereen anders die niet tot deze uiterst uitsluitende definities behoort wordt voor elke vastgestelde overtreding van het GAPA dictaat beboet met een standaardboete van 21,50 pleuro. Deze parkeerbijbel is niks anders dan een sociale krijgswet, ontworpen om op een informele wijze de buurt te zuiveren van armoede om de gewenste ‘sociaalkapitaalmix’ te bereiken.

Wie zijn dan de ‘zwartparkeerders’ die in navolging van de vuilhufters opgejaagd worden door de acolieten ⁽²⁾ van de controlestaat ? Het zijn de geïlegaliseerden, armeren, vreemden uit andere buurten, grotere gezinnen, mensen zonder autopapieren, achteloze passanten die het wagen om hun voertuig zelfs maar enkele minuten achter te laten zonder eerbied te betonen aan de stalen controleposten, kortom iedereen behalve de ideale burgers die natuurlijk enkel in de natte dromen van de GAPA top bestaan...

Kameralades, ontwaak en herken de vijand aan je voordeur !

Na genoeg kennis te hebben onteigend over de specifieke situatie is het spektakel volop bezig met het uitbouwen van een zoveelste dienstenmaffia. In naam van ‘overlastbestrijding’ of ‘verkeersleefbaarheid’ lanceert het kapitaal een repressiespektakel dat voorgesteld wordt als een ethische dienst in het algemeen belang. Met de huidige opkomst van de parkeermaffia wordt een zoveelste vorm van sociale controle

gerationaliseerd als een ‘respectabel’ schijnbe-roep, een veiligheidsdienst nog absurder dan alle anderen... Ondertussen telt de diensten-firma GAPA honderden bedienden waaronder tientallen private parkeeragenten die samen een netwerk van meer dan 2500 parkeerautomaten beheren. De agressieve arrogantie waarmee dit parasitaire roofoedrijf onze resterende ruimte en bewegingsvrijheid koloniseert, is een slag in het gezicht van allen die de vrijheid lief hebben. Hoewel de redenen tot rebellie zichtbaar, van-zelfsprekend en zelfs voor de ongeletterdsten onder ons voelbaar zijn, vernoemen we hieronder toch nog eens enkele redenen tot opstand als concreet tegengif voor de ‘neutrale’ informatie-golven terzake:

- 1) De duizenden stalen controleposten, gebetoneerd in de schaarse voetpaden, vormen een ernstige belemmering voor de bewegingsvrijheid van alle voetgangsters in het algemeen maar specifiek voor moeders met kindervagens, gehandicapten in rolstoelen en fietsters op het voetpad.
- 2) Het ‘realtime display’ van de netwerk-tijd op elke automaat dient in het algemeen om ons levend bewustzijn te verlammen en ons eigen individueel tijdsbesef uit te roeien.
- 3) De winsten van deze roofoedrijven zijn afkomstig van het handhaven van verregaande vormen van sociale controle. De hele GAPA

infrastructuur is een schoolvoorbeeld van de actuele rentabilisering van repressie in de controlestaten gebaseerd op de zogeheten dienstenmaffia...

Daarom roepen we hierbij alle reizende roedels van de sociale guerrilla op om, overal waar ze ons de weg versperren en er de gelegenheid toe is, dergelijke stalen controleposten aan te vallen of te saboteren! De enige bescherming van deze massa macabere machines is de sociale controle uitgeoefend door gehersenspoelden die erin geloven en er bovenal toch van vrijgesteld zijn. De waakzaamheid van hun zintuigen gekoppeld aan de geprivatiseerde verklikingsmachines vormen de enige bescherming van deze massa statische doelwitten binnen ieders bereik !

Alles wat kamerades voor een dergelijk offensief nodig hebben is de vastberadenheid van een levend bewustzijn; wat creativiteit en alledaagse waren, aangewend als wapens. Indien de aanval gegrondvest blijft in zowel de onherkenbaarheid als de onvoorspelbaarheid kunnen slechts enkelen nagenoeg risicoloos de opmars van de controle in de straten effectief saboteren.

-- Universal Control Fugitives
(ingezonden stuk)

- (1) GAPA: Gemeentelijk Autonoom Parkeerbedrijf Antwerpen
(2) acolieten: discipelen, volgelingen...

K R A A K N I E U W S L E U V E N

Wij gaan door... Op maandag 30 oktober namen we onze intrek in het verwaarloosde gebouw op het adres Vaartkom 3.

De repressie, die de laatste maanden weer haar lelijk aangezicht toonde, zal ons nooit het zwijgen opleggen! De visie van de stad Leuven is de onze niet en dat zal ze nooit worden. Met het asociale beleid van Tobback & Co kunnen en zullen we nooit vrede nemen. Het idee alleen van een ‘Leuven voor de rijken!’ doet ons walgen... Daarom zullen we blijven huizen kraken, blijven actie voeren, blijven schreeuwen... voor een leven in eigen handen, voor een leven buiten hun lijntjes!

Strijdbare groetjes,
de krakers

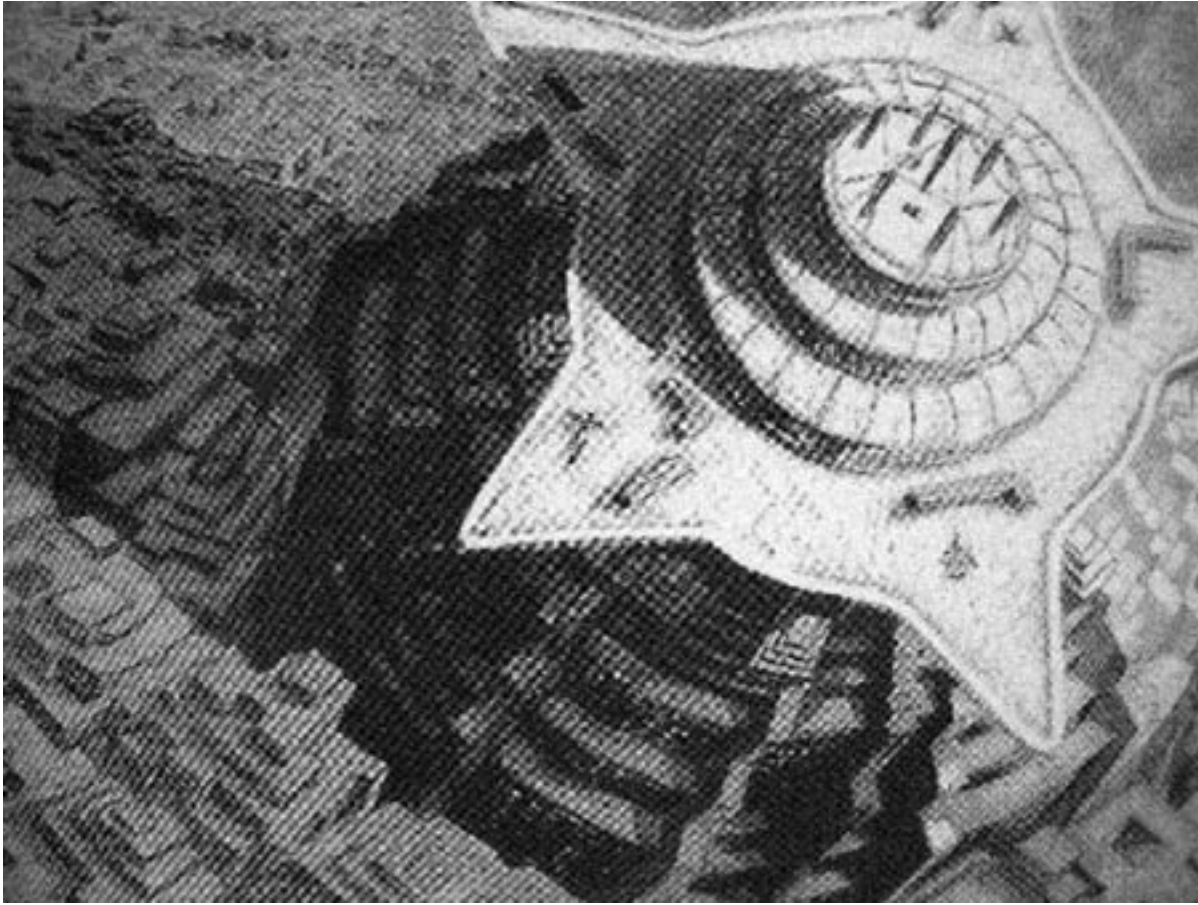
Gisteren nacht hebben we het pand aan de Guido Gezellelaan 5 te Herent in gebruik genomen. Het stond reeds lange tijd leeg. Wij vinden het spijtig dat zo’n mooi pand staat te verkrotten.

Wij willen opkomen tegen de leegstand, wij vinden het niet normaal dat huurprijzen steeds stijgen, dat sommige mensen zoveel bezitten en anderen amper hun huur kunnen betalen, en toch staan er veel leeg. Deze actie moet een duidelijk signaal zijn . Wij gaan niet akkoord met het huidige woonbeleid, waar eigendomsrecht steeds op het woonrecht (dit is een basisrecht!) primeert.

de krakers

Het heilige huisje van het wetenschappelijk onderzoek

De technologische vlucht voorwaarts

Als we een kritiek proberen te leveren op de huidige technologische race, mogen we ons niet beperken tot het verwerpen van een aantal extreme aspecten ervan. We kunnen kerncentrales niet ten gronde in vraag stellen, zonder ook de sociale en technische organisatie die nodig is om een kerncentrale te doen draaien in de analyse te betrekken. We spreken daarom maar beter over technologisch systeem in plaats van over deze of gene specifieke technologische toepassing. Het technologisch systeem is een ver-smelting van economie en wetenschappelijk onderzoek. Waar we in vorige artikels vooral de nadruk gelegd hebben op de economie die onherkenbaar veranderd is doorheen nieuwe technologische toepassingen, willen we in dit artikel de tweede pilaar van het technologisch systeem onder de loep nemen: het wetenschappelijk onderzoek.

Van experimenteel onderzoek naar techno-wetenschap

Discussies over wetenschap worden altijd getekend door filosofische vragen. *Wat is objectief? Is wat we waarnemen wel echt? Zijn er geen andere manieren om de wereld te zien en te ervaren?* In de huidige tijden van wetenschap geschoeid op een industrieel-technologische leest, zijn deze vragen overbodig geworden, omdat het deze techno-wetenschap zelf is die bepaalt wat objectief is, wat mensen moeten waarnemen, hoe ze naar de wereld moeten kijken. Zo weigert de socio-biologie in twee mensen die verliefd zijn op elkaar iets anders te zien dan overspringende feromonen (chemische geurstoffen) of stellen universitaire onderzoekers dat laboratoriumresultaten (een afgesloten, steriele en irreële wereld) van vivisectie-onderzoek op niet-menselijke dieren een stap naar het begrijpen van de dierenwereld zijn! De alomtegenwoordigheid van de technologische logica heeft de discussie gesloten.

Voor de Verlichting werd het wetenschappelijk onderzoek ook al getekend door de heersende ideologie, namelijk de theologie. Nochtans liet het theologisch kader aan onderzoekers toe om

experimenteel te werk te gaan en te komen tot een aantal bescheiden verklaringen van fysieke en chemische levensprocessen. Met de golf van het humanisme brak de triomftocht aan van de menselijke Rede – zonder dat die als enig zaligmakende of mogelijke vorm van kennis werd beschouwd. Het humanisme plaatste een integraal beeld van mens en natuur voorop, en herkende daarin de perfectie van Gods schepping. Het wetenschappelijk onderzoek voor de industrialisering zat ingebed in een sociale context, waar haar bevindingen vooral gedaan werden op de werkplaats (veld, smid, molen,...) en de directe relatie met de natuur niet verloren ging⁽¹⁾. Daarentegen staat de veralgemeende reductie die de techno-wetenschap toepast op elk fenomeen.

Het wetenschappelijk onderzoek kent vandaag een héél eenvoudig programma: orde, vooruitgang en rentabiliteit. Er moet gezocht worden naar methodes om de dingen beter te beheersen en manipuleren (genen, metalen, planten, dieren én mensen), die zoektocht moet gebeuren in een vlucht voorwaarts (alles wat onderzocht kan worden, moet onderzocht worden; waardoor wetenschappelijk onderzoek naar gezonde voeding minder geld krijgt dan ruimteprojecten) én alleen dat wat winstgevend blijkt te zijn (binnen de geboden van het huidige systeem: winst en controle) mag uitgewerkt worden. De economie kraait hetzelfde liedje en de twee vinden elkaar in het totaalproject van controle over de samenleving en het alsmaar meer kunstmatig maken van het leven. Het wetenschappelijke onderzoek verschaft vandaag aan de overheersing de criteria voor de sociale selectie, niet alleen van dingen maar ook van levende wezens. Het onderzoek naar het menselijke genoom wordt gecamoufleerd met humanitaire argumenten (tegengaan

van erfelijke ziektes) terwijl het in essentie niets anders is dan de basis voor een nieuwe eugenetica: doorheen genetische manipulatie of teeltprogramma's de zogenaamde imperfecties die ons maken tot unieke individuen te overstijgen.

Het wetenschappelijke onderzoek onderhoudt ook eenzelfde relatie tot menselijke activiteiten (die nog ontsnappen aan haar conditionering) als de economie: via een rigide kader van ideologische zingeving alle aspecten van het menselijke leven onderwerpen aan de logica van de rentabiliteit. Amper wetend waar ze mee bezig zijn, onderwerpen de wetenschappelijke onderzoekers alles aan hun reductionistische blik. “De wetenschap zet door haar uitvindingen de concrete wereld van mensen op haar kop. En, net zoals de verwoestingen van het kapitaal

alsmaar nieuwe afzetmarkten zoeken, opent ze voortdurend nieuwe domeinen van onderzoek en experiment, in een min of meer eindeloze spiraal die zonder twijfel onbeheersbaar is. Dit bekrachtigt de rol van de wetenschappelijke onderzoekers, wiens expertise de facto onmisbaar wordt voor de samenleving. En al deze kleine soldaten van de grote ‘Gemeenschap van de Kennis’ verheugen zich in deze vlucht voorwaarts, in naam van de onstilbare ‘menselijke nieuwsgierigheid’ en de ‘dorst naar kennis’ en andere amper verholde doodsdrengen die ons er uiteindelijk toe dwingen ons af te vragen in

wiens naam het eigenlijk nodig was om de religie over boord te gooien, omdat de programma's toch zo dichtbij elkaar liggen: vervreemding, bureaucratie en dreiging met de apocalyps als we niet gehoorzamen.”⁽²⁾ En dit gaat ook op voor de niet-menselijke wereld: de techno-wetenschap heeft zich opgeworpen als enige maatstaf om de wereld te begrijpen en dus te ervaren. Ze heeft zichzelf als model en methode de gescheiden en utilitaire relatie tot de

natuur gesteld. Ze heeft alle praktische kennis die voortkwam uit een directe relatie met materie, planten en niet-menselijke dieren, illegitiem gemaakt en bestreden. Uiteraard is het waar dat de meeste menselijke relaties met de omgeving altijd al gedeeltelijk een utilitair karakter hadden. Maar je kan niet ontkennen dat er een kloof gaapt tussen het hoeden van een kudde schapen in de Alpen en het industrieel kweken van varkens in kooien en kippen in batterijen.

Het wetenschappelijk onderzoek valt niet los te koppelen van de opkomst van het industriële kapitalisme. De wetenschappelijke bevindingen zijn een beslissend wapen geworden in de ont-

wikkeling van het productie-apparaat en ontsnappen aan elke vorm van sociale toe-eigening of discussie over hun eigenlijke wenselijkheid. De alomtegenwoordigheid van de wetenschappelijke en technologische imperatieven ontwaapt al hun mogelijke tegenstanders. De technologische vooruitgang, de aantrekkelijkheid waarin ze zich hult en haar valse participatieve karakter heeft altijd al een ideologische rol gespeeld: doorheen het verlies aan mogelijkheid tot discussie is het alsmaar moeilijker geworden om ons simpelweg nog een samenleving in te beelden die rechtvaardiger en vrijer zou zijn.

De techno-wetenschap kan niet neutraal zijn

De onafhankelijkheid van wetenschappelijk onderzoek zou je kunnen definiëren als onafhankelijkheid van drukingsgroepen, economische invloeden,... Je merkt dan direct op dat techno-wetenschap niet neutraal kán zijn, juist omdat haar essentie ligt in de verbondenheid met de economie en haar logica van rentabiliteit en overheersing. Wetenschappers geven vaak toe dat de toegepaste wetenschappen nog moeilijk onafhankelijk te noemen vallen, al was het maar omdat de meeste onderzoeken op bestelling van bedrijven gebeuren en onmiddellijk toepasbaar moeten zijn in de economie of de sociale controle. Ze beweren dat er een verschil bestaat tussen toegepaste en fundamentele wetenschappen. Nochtans, de invloedrijke techno-wetenschappelijke denktanken verheugen zich juist over de vervaging van deze – achterhaalde – scheiding. Zo zegt Evelyn Fox Keller, een wetenschapsge-schiedkundige aan het Massachusetts Institute of Technology (MIT) in Boston en auteur van *Siccle du gène* (Gallimard 2003): “Het onderscheid tussen ‘puur’ en ‘toegepast’, tussen ‘theoretisch’ en ‘praktisch’ – een onderscheid dat zo fundamenteel is voor onze huidige visie op fysica – moet verdwijnen. Dit is grotendeels een gevolg van de technologie zelf die momenteel toelaat een enorme hoeveelheid gegevens te verzamelen. [...] Het is eveneens de technologie die de weg heeft vrijgemaakt voor de theoretische biologie, en tegelijkertijd van genetische manipulatie een realiteit gemaakt heeft. [...] Een kandidaat voor een nieuw theoretisch kader (en misschien wel de meest veelbelovende) wordt gesuggereerd door de huidige bevlieging over de vergelijking van het organisme met een computer, en de vergelijking van biologie met een numerieke wetenschap. Ik zeg ‘meest veelbelovend’ omwille van de rijke praktische instrumenten die de informatica ons geschonken heeft om naar interactieve systemen toe te werken. [...] Dus, vooruit, laten we de concepten en beelden van de informatica tot ons nemen om na te denken over de systeemeigenschappen van cellen en organismen [...] het is aan onze ingenieurs om een systeem te ontwerpen dat afwisselend zelfdenkend en reproductief is, een systeem dat we graag levend zouden noemen.”⁽³⁾

Op het vlak van de sociale wetenschappen ligt het probleem wat anders. Daar spreken ze niet van fundamenteel onderzoek, maar van geëngageerd onderzoek. Eigenlijk is dit een term van de jaren 70 (de tijd van Hannah Arendt, Foucault, Braudel,... die als academici expliciete politieke en sociale posities innamen) die nu geen lading meer dekt. Een deel van de sociale wetenschappen heeft zich alleszins omgevormd tot techno-wetenschap. Andere sociale wetenschappen, zoals bijvoorbeeld historisch onderzoek, lijken meer en meer alleen maar schaa-lapjes te zijn voor de exacte wetenschappen. Voor diegenen die niet in bekoring geraken door wiskundige formules en hoogdravende techno-

“Daartegen hebben we niets anders in te brengen dan de wil om de wereld opnieuw te vermensen, om de Economie, de Industrie, hun Wetenschap en hun Koopwaren buiten de horizon van onze levens te duwen. Maar alvorens we kunnen proberen de verwoeste gebieden opnieuw de betovering te geven, wat misschien nog niet onmogelijk geworden is, moeten we juist dát spoor onder de ashopen terugvinden. De vaststelling dat de oorlog totaal is en dat onze posities kwetsbaar zijn betekent niet dat we alles slechter voorstellen dan het is. Het lijkt trouwens al bij voorbaat onmogelijk om diegenen die ons niets anders te bieden hebben dan het inrichten van de ruïnes weg te moffelen.”

René Riesel, Déclarations sur l'agriculture trans-génique et ceux qui prétendent s'y opposer, Éditions de l'Encyclopédie des Nuisances, Parijs, 2001.

logische utopieën, is er dan de geschiedenis om overtuigd te worden van de triomftocht van de vooruitgang. De meeste sociale wetenschappen zijn ideologische wapens geworden die enkel nog de compleet blinde technologische vlucht voorwaarts verhullen of verdedigen.

De onafhankelijkheid van het wetenschappelijk onderzoek bekijken we vaak in relatie tot de ‘niet-wetenschappelijke’ wereld. Nochtans valt er over de interne keuren van het wetenschappelijk wereldje ook wel wat te zeggen. Eerst en vooral: het gemekker over de nood aan meer fondsen en geld vertelt al veel over de sociale bekommernis van de onderzoekers. In naam van de rede vragen ze high tech onderzoeksinstrumenten en machines die handenvol geld kosten en die de ecologische catastrofe vereisen om geproduceerd te kunnen worden (denk maar aan de speciale metalen en materialen die nodig zijn om die machines te produceren: de mijnontginning, de verwoesting van ‘ongerepte’ gebieden, de vervuulende productie en transport,...). Ondertussen creëren miljoenen mensen van honger en ontbering. Vergeef ons de humanistische teneur van deze uitspraak, maar tegenover de zogenaamd humanistische wetenschappers verstikt de walging onze kalmte. Bekritisieren wetenschappers in het licht van de geprezen onafhankelijkheid de hyper-specialisatie in hun rangen (die hen onmisbaar maakt voor de maatschappij), de disciplinaire regeltjes die het resultaat van het onderzoek al op voorhand inkaderen en zelf bepalen? Staan ze als objectieve vissers naar kennis soms weigerachtig tegenover de logica van rentabiliteit en wetenschappelijke productie die zich vertaalt in de race naar publicatie in een wetenschappelijk tijdschrift? Wij denken van niet.

De wereld als laboratorium

De economie overheerst elk aspect van onze levens. Haar aanvullende productieve kracht, de wetenschap, doet hetzelfde op een misschien net iets subtielere manier. Zoals we al eerder zeiden, is de vervaging van de grens tussen industriële, kapitalistische economie en het wetenschappelijk onderzoek de essentie van de techno-wetenschap. Alle ideeën die niet vallen binnen exact-wetenschappelijke methodes; die geen technische oplossingen naar voren schuiven; die de logica van de vooruitgang weigeren worden afgedaan als dromerij en zinloos gebral. De ideologische dominantie van de wetenschap is niet te onderschatten. Via de statistieken en stortvloed van bevindingen en nieuwe toepassingen, heeft de techno-wetenschap bijgedragen tot het muilkorven van de oude sociale kritiek die het had over sociale kwesties. De gevangenis is momenteel geen sociale kwestie meer waar bijvoorbeeld het probleem over rijk en arm aan te pas komt, maar een technisch vraagstuk. Zit criminaliteit in de genen, en zo ja, hoe kunnen we die genen aanpassen? Als opsluiting een methode blijkt te zijn die het beoogde doel, namelijk

het in de pas doen lopen van de afvalligen, niet kan bereiken, welke technische instrumenten hebben we dan om dat doel wel te bereiken? Dát is de dominantie van de techno-wetenschap, die momenteel, in de weinige sociale debatten die er nog zijn, de toon bepaalt.

Wij allen, en heel onze omgeving, zijn voorwerp van wetenschappelijke observatie, experiment en onderzoek. Al onze gedragingen worden gemeten, onderzocht en geanalyseerd. Van onze consumptiepatronen tot hoe we seks hebben. En ondertussen heeft de techno-wetenschap in het zog van de economische

inpalming van alle ruimte en tijd, van de wereld haar laboratorium gemaakt. “We komen nooit nog uit het laboratorium, men breidt het naar overal uit om overal dezelfde mechanistische veronderstellingen en technische procedures in te voeren.”⁽⁴⁾ Over onverwachte gevolgen wordt niet te veel wakker gelegen. Ondanks de snelheid van de technologische ontwikkelingen, beseffen de techno-wetenschappers dat de introductie van diepgaande vernieuwingen niet te bruusk mag gebeuren. De fout die in Frankrijk gemaakt werd toen de genetisch gemanipuleerde organismen overal tegelijkertijd werden aangeplant, zal niet opnieuw gemaakt worden. Die bruuske verandering leidde toen tot radicaal verzet (sabotage van testvelden en laboratoria) dat jammer genoeg al snel ingelijfd werd binnen het citoyennisme met haar eisen voor meer transparantie, medebeheer van de sociale en ecologische catastrofe,... Technologische vernieuwingen, zo weten de techno-wetenschappers nu, vereist eveneens een voortdurend pedagogisch project. “De wetenschappelijke onderzoekers werken mee aan de creatie van een ‘gewinningstuin’ waar men de hoofden van de citoyens, overvoed door het participatieve decreet, voorbereidt op het aanvaarden van wat ze wilden weigeren. De onderzoekers werken mee aan een pedagogisch project waar men leert zich onophoudelijk aan te passen aan wat elders beslist werd.”⁽⁵⁾ Het hele apparaat richt zich erop ons te laten verlangen naar wat we eigenlijk niet nodig hebben of waarvan we weten dat het

schadelijk is: nucleaire energie, GGO’s (uiteraard om de honger in de wereld te bestrijden), embryobanken, identiteits-chips,... Soms komt er dan wel eens een moratorium op bepaalde technologische ontwikkelingen (zoals tot voor kort in Europa voor GGO’s), maar die moratoria zijn niet meer dan verdedigingswapens van de macht om alle verzet tegen nieuwe ontwikkelingen te ontwapenen en te ontzenuwen. En dan is er nog altijd de geprezen democratie, die ons toelaat de kleur van onze

leiband te kiezen: etikettes voor eerlijke handel, GGO-vrije producten (wat technisch gezien onmogelijk is, aangezien al lang vaststaat dat GGO’s hun omgeving onmiddellijk besmetten), groene stroom,...

De techno-wetenschappers zijn de risicomangers van de ecologische catastrofe. De algemene ecologische catastrofe wordt niet in vraag

gesteld, het gaat alleen maar over het beheer van haar excessen zoals gestrande olietankers, radioactiviteit, gekke-koeienziekte,... Hier spelen de experts en specialisten hun zo mogelijk belangrijkste rol: zij geven aan de passieve bevolking de gegevens, in de juiste termen en kaders gesteld, om hen aan te sporen tot het leren leven met de risico’s van de industrialisering. En er moet braaf gehoorzaamd worden, want elke pas buiten de lijn kan de onmiddellijke ontketening van de ecologische apocalyps betekenen. Kijk maar naar hoe wordt omgegaan met afval: wij allen worden verantwoordelijk gemaakt voor het beheer van de industriële afvalberg. Nooit is ons gevraagd wat we vinden van de industriële productie, wat we vinden van de toxische verpakkingen,... Van zelfbeheer van de afvalberg tot zelfbeheer van radioactieve straling: “We moeten aan de mensen leren leven met radioactieve straling, in het bijzonder aan kinderen en jongeren. De noodzaak om de mensen zelf te betrekken bij het werk voor de rehabilitatie van de ongerepte gebieden is onbetwistbaar. De bevolking mag niet passief blijven tegenover

haar toekomst. En ons gemeenschappelijk doel is alles te doen om de mogelijkheden te scheppen om de mensen te activeren, om mogelijkheden tot zelfbeheer van radiologische risico’s te ontwikkelen.”⁽⁶⁾

(1) Deze beschrijving van het pre-industriële wetenschappelijke onderzoek heeft alleen maar tot doel om de huidige techno-wetenschap beter te begrijpen. Kritieken op technologie, op het bestaande, worden te vaak opgevat als een wil om de klok terug te draaien (bv. “Die wilt precies liever een theologische wetenschap dan een rationele wetenschap!”).

(2) Totem et tabous, Qui veut sauver la recherche, in États Généraux de la Servitude, Coordination Nationale de Répression du Scientisme, Parijs, winter 200-2005.

(3) E.F. Keller, Génome, postgénomique, qui avenir pour la biologie?, in La Recherche, n°376, juni 2004.

(4) Encyclopédie des Nuisances, Au nom de la raison, 12 januari 2001

(5) Quelques ennemis du meilleur des mondes, OGM: fin de partie, Parijs, 2004.

(6) Aldus Tsalko Vladimir, voorzitter van het Tsjernobyl-overheidscomité van Wit-Rusland.

“[...] De wetenschappelijke onderzoeker weigert, zelfs in de beerput van de drijfmest, om te vertrouwen op zijn zintuigen: hij oordeelt over niets, hij denkt dat alles wat mogelijk is gedaan moet worden en hij laat aan zijn fondsenverstrekkers de verantwoordelijkheid voor een activiteit die hij hem als eerste chef aangaat. Hij werd opgeleid aan de school van het misprijzen en van woeste concurrentie met zijn gelijken en zal zich binnenkort alleen nog maar zorgen maken over waar hij privé-financiering kan vinden. Hij zit verstrikt in de race naar publicaties; soms aarzelt hij zelfs niet de resultaten te trukeren om publieke aankondigingen te doen die even mediatiek ophefmakend als zichtbaar inconsistent zijn. En wanneer hij zich een goede burger voelt, op sommige zondagen, aarzelt hij niet petitie te tekenen tegen wat hij tijdens de rest van de week doet. [...] Wie denken de wetenschappers nog te kunnen bedriegen?”

Chercheurs dans la nuit, Opeising van de verwoesting van een serre van INRA in Toulouse op 26 juni 2000.

22/10 DUITSLAND - Het kantoor van de Deutsche Africa-Linie (DAL) in Hamburg wordt in brand gestoken. DAL is een bedrijf dat altijd geprofitteerd heeft van het kolonialisme.

25/10 NEDERLAND - De gevangen anarchist Roberto Catrino Lopez gaat in honger- en dorststaking tegen de gevangenisomstandigheden. Na zijn overplaatsing naar het Penitentiair Hospitaal in Schevingen stopt hij de staking.

25/10 FRANKRIJK - In Grigny blokkeren jongeren ‘s namiddags een weg door een voertuig in brand te steken. Een lijnbus moet daarom stoppen. De jongeren doen de passagiers en de chauffeur uitstappen en steken de bus in brand. Wanneer de pompiers en de oproerpolitie willen interveniëren, worden ze bekogeld met stenen en molotov cocktails. Tijdens de rellen worden nog tientallen andere wagens in brand gestoken.

25/10 FRANKRIJK - In Nanterre houden gemaskerden een lijnbus tegen, doen de inzittenden uitstappen en steken de bus in brand.

25/10 FRANKRIJK - In Montreuil houden een een tiental (waaronder enkele met vuurwapens) gemaskerden een lijnbus tegen. Ze doen alle passagiers en de chauffeur uitstappen. Ze rijden de bus tot op een plein waar ze de bus in brand steken.

25/10 FRANKRIJK - In Athis-Mons nabij Parijs worden twee bussen tegengehouden en in brand gestoken met molotov cocktails.

25/10 Frankrijk - In Toulouse worden twee betonblokken door de ruiten van een politiekantoor gesmeten. Een vijftiental gemaskerden ontvluchten. Eén persoon wordt gearresteerd en enkele dagen later veroordeeld tot 1 jaar effectieve gevangenisstraf.

26/10 FRANKRIJK - In Seine-Sainte-Denis wordt tot twee maal toe een lijnbus tegengehouden door twee gewapende gemaskerden. De passagiers worden verplicht uit te stappen, waarop de gemaskerden de bussen in brand steken.

27/10 FRANKRIJK - In Seine-Sainte-Denis komt het tot rellen. Jongeren gooien molotov cocktails en stenen naar de politie. Een vijftigtal wagens wordt in brand gestoken. Twee agenten raken gewond. Ook in Clichy-Montfermeuil en Gennevilliers worden meer auto's dan normaal in brand gestoken.

28/10 FRANKRIJK - In Seine-Sainte-Denis worden opnieuw een vijftigtal wagens in brand gestoken. Er wordt met stenen en molotov cocktails gesmeten naar politiewagens en patrouilles. Ook in Clichy-Montfermeuil komt het tot rellen met de politie.

28/10 DUITSLAND - Er worden stenen en verf gesmeten tegen de woning van de Minister-President van Mecklenburg-Vorpommern omwille van zijn verantwoordelijkheid voor kampen en deportaties, en tegen de G8 die in deze deelstaat zal plaatsvinden.

29/10 FRANKRIJK - In Marseille wordt een lijnbus tegengehouden. De gemaskerden steken de bus in brand. Eén passagier raakt zwaar gewond.

30/10 Spanje - In Madrid vindt een betoging plaats aan de Mexicaanse Ambassade in solidariteit met de revolutie in Oaxaca.

30/10 BELGIË - In de Brusselse gemeente Neder-over-Heembeek worden al enkele nachten lang brand gesticht in auto's en vuilnisbakken. Ook een jeugdhuis en tientallen wagens gaan in vlammen op.

31/10 BELGIË - In Amay wordt de garage van de partner van het Ecolo-parlementslid Javaux in brand gestoken met brandversnellers en een lakbom.

31/10 SPANJE - In Leganés wordt het kantoor van de PSOE aangevallen en zwaar beschadigd. De actie wordt opgeëist door anarchisten.

31/10 FRANKRIJK - In Clichy-sous-Bois wordt een journalist van een nationale zender die een reportage aan het maken was, aangevallen. Hij moest gehospitaliseerd worden. Enkele dagen tevoren werd in Clichy nog een journalist aangevallen, hij kreeg het niet zo hard te verduren maar werd wel beroofd van zijn fototoestel.

BEGIN NOVEMBER, FRANKRIJK - In het zuiden van Frankrijk worden verschillende reclameborden van McDonalds kapot gemaakt en worden wagens van jagers gesaboteerd.

1/11 FRANKRIJK - In Lille worden vier minderjarigen aangehouden die geprobeerd hadden een lijnbus in brand te steken.

1/11 FRANKRIJK - “Het Rode Kruis collaboreert, wij zullen haar asse niet betreuren. In de nacht van zaterdag op zondag werd een ambulance van het Rode Kruis van Sarcelles in brand gestoken. Laat ons niet vergeten dat het Rode Kruis ondermeer collaboreert inzake uitwijzingen, dat ze militante journalisten zoals van CQFD [Franse media-kritisch blad] aanvallen, dat ze haar gezondheidscentra sluit wanneer ze niet winstgevend zijn en dat het Rode Kruis geleid wordt door de voormalige minister van Gezondheid. Ons verbaast het niet dat het Rode Kruis een doelwit is. Het voertuig dat geparkeerd stond in een afgesloten parking en door de gemeente ter beschikking van het Rode Kruis gesteld was, is volledig vernietigd. Wanneer het humanitaire in dienst staat van de bourgeoisie, gaat het in vlammen op.”

2/11 ITALIË - In Magreta wordt een camion van het vleesbedrijf Montorsi in brand gestoken.

2/11 SPANJE - In Barcelona wordt het Mexicaans Consulaat aangevallen in solidariteit met de revolutie in Oaxaca. Er worden verbommen gesmeten en een graffiti gespoten.

2/11 ITALIË - Een camion van het vleesbedrijf Montorsi wordt in brand gestoken, in solidariteit met de aangeklaagden van het anarcho-ecologistische centrum Il Silvestre in Pisa en in nagedachtenis aan Barry Horne.

4/11 DUITSLAND - Een vierhonderdtal mensen betogen aan de kerncentrale van Brunsbüttel voor de sluiting van alle kerncentrales

5/11 FRANKRIJK - In Seine-Sainte-Denis proberen zes gemaskerden een lijnbus in brand te steken. De chauffeur kan het vuur zelf blussen.

5/11 VERENIGD KONINKRIJK - Het ALF eist de brandaanslag op zes camions van Deans Farm op. De camions werden in brand gestoken met op afstand gedetoneerde brandbommen. De actie gebeurde in het kader van de strijd tegen het nieuwe vivisectielabo dat de universiteit van Oxford wil bouwen.

5/11 SPANJE - In Leganés wordt het kantoor van de Izquierda Unida (sociaaldemocraten) aangevallen. Er worden computers, projectors, megafoons, etc. gestolen, het propagandamateriaal voor de komende gemeenterverkiezingen wordt vernield en het kantoor zelf wordt verwoest.

6/11 SPANJE - In Damil (Galicië) worden meer dan 1500 nertsen bevrijd door het ALF.

6/11 DUITSLAND - Aan de uraniumverrijkingscentrale van Gronau blokkeren enkele tientallen mensen de ingang in het kader van het verzet tegen de Castor transporten (transport van nucleair afval).

7/11 DUITSLAND - In Gorleben, Lüneberg, Berlijn, Athaus (site waar nucleair afval opgeslagen wordt) en nog vele andere steden worden solidariteitsbijeenkomsten georganiseerd om de dood van Sébastien Briat te herdenken. Sébastien werd in 2004 tijdens protestacties doodgereden door de Castor-trein.

7/11 VERENIGD KONINKRIJK - Het ALF steekt een Vodafone GSM-mast in brand door banden over de kabels te hangen, daarover vodden gedrenkt in lampolie te smijten en die in brand te steken. Vodafone is medeverantwoordelijk voor de bouw van het vivisectielabo van de universiteit van Oxford.

8/11 SPANJE - In Urbina, bij het vallen van de nacht, bekladden een twintigtal individuen de machines die de werken aan de TAV (hogesnelheidstrein) uitvoeren.

8/11 SPANJE - In Barcelona wordt er betoogd aan het Barcelona Meeting Point om de collaboratie van de zogenaamde publieke overheden met de immobiliënbedrijven en bouwbedrijven aan te klagen.

9/11 SPANJE - In Barcelona ketenen vier mensen zich met een betonblok vast aan het Barcelona Meeting Point.

9/11 SPANJE - In el Cabanyal (Valencia) wordt een stadsvernieuwingsproject aangevallen. De heraanleg van de wegen en voetpaden was nog maar één dag begonnen toen onbekenden 71 banden van werfvoertuigen platstaken en twee motors van machines beschadigden door suiker in de tank te doen. 24 machines werden zo effectief gesaboteerd, de schade loopt op tot minstens 5000 euro.

10/11 SPANJE - In Sevilla vindt een piket en hongerstaking plaats aan de ambassade van Nederland in solidariteit met de gevangene Roberto Catrino Lopez, die op dat moment in hongerstaking was.

10/11 BELGIË - In Gent wordt een Shell-tankstation bezet. De bezetters protesteren tegen de nieuwe pijpleiding die Shell door Ierland wil leggen en tegen de moorddadige medeplichtigheid van Shell aan de verwoesting van Nigeria.

12/11 FRANKRIJK - In Lyon wordt de sacristie van een kerk in brand gestoken.

12/11 FRANKRIJK - In Perpignan steekt het ALF een houten promotiebeeld voor stierengevecht in brand.

12/11 FRANKRIJK - In Longjumeau (Parijs) gaat een kantoor van de ANPE (Franse equivalent van de VDAB) volledig in vlammen op.

14/11 SPANJE - In Madrid vindt een betoging plaats in solidariteit met de revolutie in Oaxaca.

18/11 ZWITSERLAND - In Zürich worden de toiletten van vier McDonaldsfiliaal gesaboteerd met cement. Ook worden de ramen van twee bondwinkels ingeslagen.

18/11 SPANJE - In Bilbao vindt een antikapitalistische betoging plaats.

18/11 SPANJE - In Zaragoza betogen een duizendtal mensen tegen alle vormen van fascisme.

18/11 VERENIGD KONINKRIJK - Het ALF sticht brand in een sportpaviljoen van de universiteit van Oxford. Het paviljoen gaat volledig in vlammen op. De aanval kadert in de campagne tegen het geplande vivisectielabo aan de universiteit van Oxford.

19/11 BELGIË - “In de nacht van 19 op 20 november werden twee bankautomaten aan de Vital Decosterstraat in Leuven gesaboteerd door hen in brand te steken. Weer een zandkorrel in de kapitalistische machine!”

20/11 ITALIË - Het ALF bevrijdt tientallen dieren uit een vivisectielaboratorium.

20/11 FRANKRIJK - In Aude wordt een windmolen in brand gestoken en volledig verwoest.

21/11 BELGIË - “Op de nacht van 21 november (dag van het internationaal verzet) naar 22 november werd het Spaans consulaat getrakteerd op verbommen en graffiti.Dit in solidariteit met de gevangenen uit het fies regime die bloot staan aan de ernstigste foltering en repressie van de spaanse staat.De spaanse staat die nog steed niet gezuiverd is van de profranco elementen en die nog steeds bestuurd word achter de schermen door aanhangers van dit fascistisch gespuis. Help onze kameraden in gevangenschap...steek hen een hart onder de riem.Samen kunnen we dit brutaal systeem ontwrichten.Net zoals de gevel van het Spaans consulaat werd “ontwricht” uit het stadsgezicht toen de verbommen openspaten en hun plakkende goedje verspreiden op dit huis van onrechtvaardigheid. VRIJHEID VOOR ONZE VRIENDEN luidt de graffiti op hun muur!Vrijheid voor allen is wat huist in ons hart! Groeten voor allen van het A.F.V. (antifascistisch verzet) De strijd gaat door!”

21/11 FRANKRIJK - In Parijs betogen meer dan tienduizend pompiers tegen hun lage lonen. Het komt tot zware rellen die de hele namiddag en avond doorgaan. Er wordt met stenen en petanque-ballen gesmeten. De pompiers gebruiken ook hun technische kennis en zetten tientallen waterkranen op straat open. Daarnaast steken ze ook paletten en banden in brand. Wanneer een duizendtal betogers de grote ring rond Parijs wil blokkeren, komt het tot zwaar geweld tegen de massaal aanwezige oproerpolitie. Zes agenten raken zwaargewond.

21/11 SPANJE - In de Barcelonese wijken Sants en Gracia worden tijdens het weekend een twaalfal afvalcontainers in brand gestoken. De actie gaat vergezeld van een bericht om het conflict voor de anarchie op alle fronten uit te breiden, in solidariteit met de revolutie in Oaxaca en in de Franse banlieues.

23/11 SPANJE - In Abadiño (Bizkaia) wordt een trein in het station tegengehouden. De trein wordt beklad met slogans en er worden pamfletten verdeeld tegen de TAV (hogesnelheidstrein).

28/11 FRANKRIJK - In Bron wordt een middelbare school in brand gestoken. De gebouwen zijn compleet verwoest.

1/12 BELGIË - In Herstal wordt een school in brand gestoken. Enkele individuen waren de school binnengedrongen en met hout en synthetisch materiaal hebben ze de school in lichterlaaie gezet.

4/11 BELGIË - In Antwerpen wordt op meerdere plaatsen papier en karton (bestemd voor huisvuilophaling) in brand gestoken.

10/11 BELGIË - In Westende worden vernielingen aangericht op het terrein van het vakantiefaciliteit Zon en Zee.

13/11 BELGIË - In Zelzate worden de ruiten van een school ingemeten.

16/11 BELGIË - In Frasnes gaat rond middernacht de gemeenteschool op in vlammen. De burgemeester beweert bij hoog en bij laag dat de oorzaak niet gekend is.

17/11 BELGIË - In Aarschot breekt brand uit in een meubelfabriek. De gebouwen lijden zware schade. De politie vermoedt opzettelijke brandstichting.

18/11 BELGIË - In Gent wordt het nieuwe Justitiepaleis aan de Rabot aangevallen. Er wordt een ruit ingesmeten, een elektrische kabel doorgesneden, graffiti gespoten,... Al heel de maand november wordt het gebouw geteisterd door beschadigingen. Er werden ondermeer reeds voedingskabels doorgesneden, nog meer ramen ingesmeten,... De Procureur des Konings is blijkbaar de schade komen opmeten.

20/11 NEDERLAND - In Alphen aan de Rijn ketenen mensen van “Stop Deportaties” zich vast aan machines en de toegangspoort van het bouwterrein van een nieuw gesloten asielkamp.

23/11 BELGIË - Wanneer het nieuws van de mogelijke sluiting van Volkswagen Vorst bekend raakt, gaan de arbeiders onmiddellijk in staking. De staking duurt tot op heden toe voort. De veiligheidsdienst Securitas werd door woedende arbeiders van het terrein verjaagd, terwijl twee agenten in burger aan een stakingspost bijna gelyocht werden. In de dagen na het nieuws worden er zware vernielingen aangericht in de fabrieksgebouwen zelf, en wordt voor miljoenen euro's aan materiaal gestolen.

24/11 BELGIË - In Beverlo wordt brand gesticht in een kerk. De pastoor besloot de kerk te sluiten omwille van de schade.

25/11 BELGIË - Voor de tweede maal wordt er brand gesticht in de Werkwinkel (naast VDAB-gebouw) in Duffel. Deze maal brandt het gebouw bijna volledig uit.

25/11 BELGIË - In Huizingen en Anderlecht worden enkele toeleveringsbedrijven van Volkswagen Vorst bezet door arbeiders.

27/11 BELGIË - Twee vrachtwagens van de firma BFDS-transport worden in brand gestoken in Boom.

28/11 BELGIË - In Maldegem worden voor de twee keer op rij zware vernielingen aangericht aan het McDonaldsfiliaal. De politie verklaarde de laatste weken geteisterd te worden door vandalisme tegen winkels.

30/11 BELGIË - “Op 30 november staken wij twee bankautomaten in brand in de omgeving van Vorst. Eén automaat van Dexia in Linkebeek/ Drogenbos en één automaat van Fortis in Ruisbroek. Deze directe aanval op het kapitaal schrijft zich in in de strijd tegen de bazen van Volkswagen Vorst. Wij groeten allen die de voorbije dagen de confrontatie zijn aangegaan. Neen aan het verraad van de vakbonden! Diefstal, plundering en sabotage: geen compromissen! Klassenstrijd tegen het kapitaal en haar loonarbeid!”

30/11 BELGIË - In Oudenaarde worden de ruiten van een nieuwe appartementsblok ingesmeten. De appartementen zijn eigendom van een sociale woningmaatschappij, die naar eigen zeggen al eerder mikpunt van vandalen was omdat ze in een “moeilijke sector” zitten.

30/11 BELGIË - “Op 30 november staken wij twee bankautomaten in brand in de omgeving van Vorst. Eén automaat van Dexia in Linkebeek/ Drogenbos en één automaat van Fortis in Ruisbroek. Deze directe aanval op het kapitaal schrijft zich in in de strijd tegen de bazen van Volkswagen Vorst. Wij groeten allen die de voorbije dagen de confrontatie zijn aangegaan. Neen aan het verraad van de vakbonden! Diefstal, plundering en sabotage: geen compromissen! Klassenstrijd tegen het kapitaal en haar loonarbeid!”

BEGIN DECEMBER, FRANKRIJK - Het ALF bevrijdt twaalf fazanten uit een paté-fabriek.

1/12 BELGIË - Actievoerders blokkeren een TGV-trein aan het Zuid-Station in Brussel naar aanleiding van het sociale conflict bij Volkswagen Vorst.

2/12 BELGIË - In het Luikse Soumange gaan enkele garageboxen in vlammen op. Het parket vermoedt opzettelijke brandstichting.

2/12 BELGIË - Een twintigduizendtal mensen betogen naar aanleiding van de sanering van Volkswagen Vorst in Brussel.

4/12 BELGIË - In Leuven worden enkele auto's gevandaliseerd: de ruiten worden ingesmeten en de carrosserie bekrast.

5/12 NEDERLAND - In Arnhem worden de ruiten van de aannemer Van Wijnen Timmers ingesmeten. Er worden ook verbommen gegooid. Deze aannemer werkt mee aan de bouw van het asielkamp in Alphen aan de Rijn.

7/12 BELGIË - Een honderdtal mensen betoogt in het kader van de sluiting van Volkswagen Vorst voor de kantoren van Agoria, de federatie van de technologische industrie, in Brussel. Ze bezetten tijdelijk een deel van het gebouw, maar de vakbondsverraders dreigden velen af. Toen ze het gebouw verlieten, werden er toch nog enkele ruiten ingesmeten. Tegelijkertijd werd de ingang van de Volkswagenimporteur d'Ieteren enkele uren geblokkeerd door enkele honderden actievoerders.

8/12 BELGIË - “Eind oktober stond de gevangenis van Ittre in rep en roer. Delen van de gevangenis werden verwoest door muitende gevangenen, een bureau van de cipiers werd in brand gestoken. Deze daden van verzet roepen om uitbreiding. De uitbreiding van de strijd tegen de gevangnissen zal in de straat gebeuren. Daarom beschilderden wij op 7 december in de omgeving van de gevangenis van Ittre (Tubize, Ittre, Nivelles) vele muren met slogans tegen de gevangenis. Daarnaast saboteerden wij een interimkantoor, enkele bankkantoren en vier bankautomaten met kneedbaar staal. Vrije vogels.”

9/12 BELGIË - In Charleroi raken twee flikken gewond. Toen de agenten twee individuen wilden controleren, riepen de belaagden de hulp in van hun vrienden/vriendinnen in het nabije café. Een dertigtal mensen verjoegen de flikken. Uiteindelijk werden de twee gezochten toch nog opgepakt.

10/12 BELGIË - De fascist Hugo Coveliers wordt met de dood bedreigd.

10/12 FRANKRIJK - In Corbas worden op de werf van een nieuwe gevangenis (die tegen 2009 geopend zou moeten worden) branden gesticht in verschillende werfmachines. Een aantal machines wordt gedeeltelijk verwoest.

11/12 FRANKRIJK - Twee gevangenen van Laval die een pasje hadden om onder begeleiding buiten de muren taarten te verkopen die ze zelf gemaakt hadden, hebben de wagen van hun sociaal assistent gestolen en zijn ontsnapt.

11/12 BELGIË - In Herent wordt een hakenkruis gespoten op de oprit van een voorzitter van het Vlaams Belang.

11/12 BELGIË - Op de weg tussen Heist-op-den-Berg en Mechelen gaat een auto in vlammen op. De politie vermoedt opzettelijke brandstichting.

13/12 DUITSLAND - Het ALF bevrijdt twaalf hondjes uit een proefdierenlaboratorium van Harlam.

14/12 BELGIË - In Heverlee nabij Leuven worden de ramen van een politiekantoor ingeslagen. Daarna steken de dader(s) de rolgordijnen in brand met aanmaakblokjes. De brand kan geblust worden door een politiepatrouille. De schade aan het gebouw is aanzienlijk.

14/12 BELGIË - In Nederbrakel wordt het Koninklijk Technisch Atheneum zwaar gevandaliseerd. Ruiten worden ingesmeten, brandblusapparaten leeggespoten en er wordt computermateriaal gestolen. ➤ **p.15**

Anti-terreur tegen drie Atheense anararchisten...

Alles is begonnen op 7 juli 2005. G. Kalaitzidis en P. Karasarinis werden gearresteerd toen ze kapotgemaakte politieschilden bij zich hadden. Die schilden waren gestolen tijdens aanvallen tegen de brigades van de Griekse oproerpolitie MAT. De aanvallen waren uitgevoerd door een groep individuen die zichzelf de Beweging voor de Verspreiding van de Chaos noemde (in het Grieks komen de letterwoorden overeen met de afkorting van de relpolitie: MAT). In de eerste plaats was de aanval een antwoord op de schoten en de verwonding van een anti-autoritaire door een lijfwacht van een ex-minister die gewapend rondliep op de Polytechnische School ⁽¹⁾. Ten tweede wilde de aanval ook solidariteit betuigen met de inwoners van Ano Liosia (Athene) die in elkaar geslagen waren door de MAT tijdens hun mobilisaties tegen de modder van afvalwater.

Twee dagen later werd ook P. Aspiotis aangehouden op basis van zijn persoonlijke relatie met Kalaitzidis. De politie had bovendien een door hen beiden gehuurde kluis met (nooit gebruikte) kogels gevonden. In het begin draaide het voor de politie alleen maar om specifieke misdaden, terwijl nu het hele procedurele apparaat tegen de drie ingezet wordt: de vervolging voor de misdaden kaderen ze nu binnen de anti-terrorismewetten. Artikel 187 over de vereniging en oprichting van een terroristische groep werd tegen hen ingezet waardoor de drie konden beschuldigd worden van alle aanvallen met molotovcocktails die in Athene uitgevoerd werden vanaf 1998 (startjaar van de huur van de

kluis)! Bewijsmateriaal ontbreekt, en dus hebben ze de vervolging gebaseerd op hun politieke en persoonlijke relaties. Zo'n vervolging is niet meer dan een natuurlijk gevolg van de verklaringen van de ex-minister van Openbare Veiligheid. Zonder terughoudendheid begon hij een heksenjacht om de "Vereniging van Exarchia af te schaffen" ⁽²⁾, en allen die agitatie veroorzaken te onderdrukken."

Eén van de karakteristieken van de vervolging op basis van de anti-terrorismewetten is de verspreiding van de gevangenen over diverse strafinstellingen. Deze repressieve praktijk werd in januari 2006 gebroken toen P. Aspiotis overgeplaatst werd naar Korydallos (waar de twee anderen zaten). Aspiotis heeft daarvoor een zware strijd (honger- en dorststaking) gevoerd.

In de zomer van 2006 werden Aspiotis en Karasarinis na een jaar opsluiting voorwaardelijk vrijgelaten. Midden november werd Kalaitzidis overgeplaatst van de gevangenis van Korydallos (Athene) naar de gevangenis van Ioannina (een kleine stad in het noordoosten van Griekenland). Op 20 december begon hun proces via een spoedprocedure, omdat Kalaitzidis op 7 januari 18 maanden zal gezeten hebben, het maximum van voorarrest.

(1) Polytechnische School in Athene is een plek waar veel anti-autoritaire, anarchistische en revolutionaire samenkomsten georganiseerd worden.

(2) De Vereniging van Exarchia is een onbestaand uitsluitend. Exarchia is een wijk in Athene waar inderdaad veel autonomen, anti-autoritair en anararchisten wonen.

ABC GENT: PB 40 (zonder naamsvermelding) 9000 Gent 2 -- abc_gent@yahoo.com -- http://www.geocities.com/abc_gent/ -- rek. 001-3364945-91
ABC ANTWERPEN: abc.antwerpen@gmail.com -- rek. 000-3244460-04 -- post (zonder naamsvermelding!) PB 67 2018 Antwerpen 14

>p.14 Het is al de derde keer in vier weken tijd, de schade aan de school loopt intussen op tot meer dan 12500 euro.

14/12 BELGIË - In Sint-Niklaas wordt een beeld van pastoor Gordijn onthoofd. Het hoofd wordt een beetje verder in het struikgewas teruggevonden.

14/12 BELGIË - De Belgische procureur die het onderzoek tegen de extreem-linkse DHKP-C leidde, wordt met de dood bedreigd. Enkele militanten van de DHKP-C zitten vast in België in een zwaar isolatieregime.

14/12 Frankrijk - In Neuville-de-Poitou worden twee jongeren gepakt toen ze brand gesticht hadden in de ambtswoning van de directeur van hun voormalige school. Het onderzoek loopt, maar de twee jongeren werden vrijgelaten.

15/12 ZWEDEN - Het ALF bevrijdt duizend nertsen uit een nertsenfokkerij.

15/12 BELGIË - In Droixhe, een wijk in het Luikse, wordt het politiekantoor rond 19u belegerd door een vijftigtal jongeren. Nadat een molotovcocktail gesmeten wordt op een geparkeerde politiecombi, gaan de jongeren uiteen. Er konden geen arrestaties verricht worden.

16/12 DENEMARKEN - In Kopenhagen breken zware rellen uit tussen politie en anararchisten. Inzet van de illegale betoging was het behoud van een anarchistisch jeugdhuis. Er werden banken en winkels aangevallen, kerstbomen en vuilbakken in brand gestoken,... Er werden meer dan 200 mensen gearresteerd. De rellen duurden voort tot 's nachts, verspreid over grote delen van de stad.

17/12 SPANJE - In Barcelona worden in verschillende wijken de sloten van 51 immobiliënkantoren dichtgelijmd in het kader van de strijd tegen speculatie.

18/12 BELGIË - In Beaumont gaan twee politievoertuigen (geparkeerd in de politiegarage) in vlammen op.

19/12 VERENIGD KONINKRIJK - De kabels van een Vodafone GSM-mast worden in brand gestoken door het ALF.

22/12 FRANKRIJK - In Parijs worden twee kanto-

ren van politieke partijen (de UMP en de PS) gevaldiseerd. De ruiten worden ingeslagen, er worden tags op de gevels gespoten,...

22/12 BELGIË - In Den Haag wordt de Deense ambassade bekogeld met verfbommen in solidariteit met de kraakstrijd in Kopenhagen.

23/12 BELGIË - Enkele tientallen anararchisten houden een solidariteitsbijeenkomst aan het gesloten asielkamp in Brugge. De actie gebeurde in solidariteit met één van hun kameraden die daar opgesloten zit en tegen alle deportaties en asielkampen. Tegelijkertijd vond ook de jaarlijkse Kerstwake plaats.

23/12 BELGIË - In Leuven worden vijf immobiliënkantoren aangevallen met verfbommen. "Nu het einde van het jaar 2006 nadert, wouden wij graag eens de immobiliënssector in de verf zetten. Hiermee willen we hen bedanken voor hun constante inzet om ook dit jaar de woningprijzen de hoogte in te jagen. Daardoor hebben zij weer hun rol (samen met het stadsbestuur, architecten, bouwbedrijven en eigenaars) gespeeld in het omvormen van Leuven tot een stad voor de "happy few". Al maar meer mensen zijn niet meer welkom in deze stad omdat zij niet genoeg geld op tafel kunnen leggen. Door de hoge prijzen wordt de stad gezuiverd van de armste laag van de bevolking en zo wordt er plaats vrij gemaakt voor rijke inwoners, bedrijven en winkels. Ook tijdens deze eindejaarsperiode waar alles vooral draait rond consumeren, heeft deze evolutie nog altijd zijn loodzware gevolgen. En we hopen dat dankzij onze verfactie de immobiliënssector de erkenning krijgt die het verdient in dit pervers uitsluitingsmechanisme - - getekend: Schilderswerken Van Dale & Probleemkinderen"

29/12 BELGIË - In Antwerpen worden twaalf bankautomaten gesaboteerd.

Deze berichten worden overgenomen uit de media (d.w.z. politie) en uit anarchistische en anti-autoritaire publicaties. Dit overzicht pretendeert niet volledig te zijn en is grotendeels beperkt tot gebeurtenissen in West-Europa

In het huis van de smid vind je enkel houten messen...

Uittreksel over de Griekse hete lente van 2005

De situatie in Griekenland vertoont gemeenschappelijke kenmerken, gegeven de eigen lokale particulariteiten, met alles wat tot nu werd verteld. In een poging om het anarchistische fenomeen, dat sinds decennia een belangrijke hinderpaal vormt, af te remmen, heeft de Griekse Staat, daarbij geadviseerd door zwaarwichtige internationale bondgenoten, een interventiemechanisme in gang gezet waarvan een aantal van de directe consequenties recent duidelijk zichtbaar zijn geworden. Een concreet voorbeeld dat kan dienen als verklarend model:

De lente van 2005 werd gekenmerkt door een buitengewone politieke agitatie in heel Griekenland; de exponentiële groei van de spanningen werd beantwoord door een in Griekenland nooit geziene intimidatiecampagne door de Griekse Staat. Om deze reactie en haar consequenties te begrijpen, is het noodzakelijk, met het risico mijn vermoeide lezers nog meer te irriteren, terug te keren naar mei 2005, meer bepaald in Athene.

Gedurende een conferentie op de Politechnische Universiteit gegeven door een oud-minister van de PASOK ⁽¹⁾ bouwde een groep studenten de spreker luidruchtig uit. De gemoederen raakten verhit en de escorte van de politiker kwamen tussenbeide. Eén van hen trok een pistool en temidden van het tumult raakte een jongen gewond aan zijn been. Onmiddellijk werd de zaal waar de conferentie plaatsvond afgesloten, de minister en zijn krachtpatsers zaten opgesloten. De Politechnische Universiteit van Athene, de zetel van verschillende anarchistische groepen, wordt bezet en de minister wordt de uitgang ontzegd. Het is nodig eraan te herinneren dat op de Griekse universiteiten het politieke asiel bestaat; dit sinds de studentenopstanden van de jaren '70 tegen het kolonelsregime waarbij één student werd gedood, precies in de Politechnische, daarom mag de politie dus de universiteitscampussen niet betreden. De bezetters eisten als garantie om de ex-minister te laten gaan dat de naam van de politiemann die had geschoten werd vrijgegeven, en dat de politie die de universiteit had omsingeld wegging om een massale arrestatie van de bezetters éénmaal die op straat kwamen te voorkomen. Zo geschiedde.

Deze spannende nacht vond veel weerklank in de nationale media met titels als: "Schietspartij in de Politechnische. Ex minister gegijzeld door anararchisten". De spanning steeg exponentieel en de repressieve mechanismen zetten zich in gang.

Enkele dagen nadien werd er opgeroepen voor een betoging om te protesteren tegen een reeks agressies en aanvallen van fascistische die hadden plaatsgevonden in Athene, hierbij werden verschillende immigranten neergestoken en werd het anarchistische kraakpand "Lelas Karagiani" gedeeltelijk in brand gestoken. De betoging, met een sterke deelname van anararchisten, liep door de hoofdstraten van het stadscentrum. Op het einde vonden er confrontaties plaats met de politie en verschillende banken werden aangevallen met molotovcocktails. Een nooit geziene politiemacht werd ontplooid en het centrum werd hermetisch afgesloten. Daarop begon een klopjacht met als resultaat: 100 personen gearresteerd, hiervan zullen er uiteindelijk maar 7 in beschuldiging worden gesteld, talrijke identificaties en verscheidene huisdoorzoeken.

Als reactie op deze politieactie wordt enige dagen later een patrouille van de antioproerpolitie aangevallen met brandbommen. Verrast door de aanval en om niet verschroeid te worden nemen de agenten de benen en verliezen tijdens hun aftocht een deel van hun materiaal: helmen, schilden, en andere foltertuigen dat hen wordt onvreemd en verdwijnt. Naargelang de dagen voorbij gaan wordt de sfeer minder gespannen en het repressieve klimaat neemt af.

Iemand heeft dan het sympathieke idee om op de website van indymedia Athene een foto te publiceren van verschillende personen met gemaskerd gezicht en uitgedost met het van de oproerpolitie onvreemde materiaal, spottend imiteren zij de poses en manieren die politieagenten plegen aan te nemen. Onderaan de foto is bij wijze van opeising het letterwoord M.A.T. te lezen, wat het letterwoord is voor de speciale antioproereenheden in Griekenland, maar deze keer wordt de betekenis van de beginletters voor het genoemde korps veranderd in "Beweging voor de Verspreiding van de Chaos" (door de vertaling in het Nederlands gaat het woordspel verloren).

Ongetwijfeld een leuk idee, maar met tragische consequenties.

Bij het begin van de zomer van 2005 worden twee personen gearresteerd in Athene toen ze zich trachtten te ontdoen van het antioproermateriaal door het in een aantal containers te gooien. Nog een andere persoon zal later gearresteerd worden in relatie met deze feiten. Onmiddellijk na deze aanhoudingen ontstaat er een repressief klimaat zoals nooit voorheen gezien in Griekenland. De personen worden aangehouden op basis van de recent goedgekeurde anti-terroristische wetgeving, iets wat tot dan nog nooit was gebeurd, zelfs niet in zulke hachelijke omstandigheden zoals in het geval van de anarchist Nikos Maziotis ⁽²⁾, de anarchist Polikarpo G. ⁽³⁾ of het proces tegen de 7 kameraden opgesloten tijdens de top van Thessaloniki 2003 ⁽⁴⁾.

Uittreksel uit Ontbrandbare Teksten voor de Samenwerking, Kronieken en zwerftochten van de sociale oorlog in Europa, *Conspiración Ediciones*, 21 januari 2006.

Vertaald door ABC-Gent en gepubliceerd in Uitbraak, nummer 2, mei-juni 2006 (verkrijgbaar bij ABC-Gent, ABC-Antwerpen en De Nar)

(1) Griekse sociaaldemocratische partij.

(2) De Griekse anarchist Nikos Maziotis legde een bom in het ministerie van Industrie en Ontwikkeling van Athene in solidariteit met de strijd van de bevolking van de baai van Strimonikos tegen een multinationale onderneming die er een goudmijn wou exploiteren. Nikos werd in juli 1999 veroordeeld tot 15 jaar en zat 5 jaar in de gevangenis. Zijn "Apologie" (verdedigingsrede voor de rechtbank) is in het Nederlands verkrijgbaar bij het ABC-Gent.

(3) Anarchist die in april 2004 in Thessaloniki aangehouden werd op beschuldiging van verschillende bom-aanslagen. Na tien maanden voorlopige hechtenis werd hij veroordeeld tot 3 jaar voorwaardelijk.

(4) Op 21 juni 2003 vond in de Griekse stad Thessaloniki een top van de Europese ministers plaats. Een anarchistisch blok van meer dan 3000 individuen trok door de hoofdstraten van de stad. Het kwam tot zware confrontaties met de politie. Van de meer dan 60 aangehouden bleven er 7 zo'n 5 maand opgesloten. Ze gingen meer dan 50 dagen in hungerstaking om hun vrijlating te bekomen.

AnarGENDA

GENT		
AC 't Assez	elke maandag	Infomania - info-avonden om 20.00 (voor programma zie www.anarchie.be/infomania) (gratis internet tijdens de openingsuren)
	elke woensdag	Volxkeuken - vanaf 20.00
	elke vrijdag	Vluchtelingen Café - 21.00, Cafe door Nigeriaanse/Algerijnse vluchtelingen om andere vluchtelingen te ondersteunen
Annonciadenstraat 16	elke woensdag en zaterdag	Anarchistische Infotheek - alternatieve en gratis bibliotheek van boeken, tijdschriften, brochures, affiches, video's, dossiers,... - woensdag 14.00 - 18.00; zaterdag 14.00 - 17.00
3 Charels	elke woensdag	Volxcafé - 20.00
Palinghuizen	elke donderdag	Volxkeuken - 20.00
Oude Brandweerkazerne Muiden	elke woensdag	Volxkeuken - 20.00

BRUSSEL		
Rue de Dublin 22, Ixelles	elke dinsdag	open vergadering van CRER (Co?rdination contre les Rafles, les Expulsions et pour la R?gularisation) - vanaf 18.30
Centre Libertaire	elke 1e zaterdag v/d maand	Permanentie van het Centre Libertaire - 15.00 tot 17.00
	elke zondag	Passe Muraille - Radio-uitzending Radio Air Libre op 87.7FM om 18.00

LEUVEN		
Villa Squattus Dei	elke woensdag	Volxkeuken - koken vanaf 15.00, eten rond 18.30 aan vrije bijdrage (richtprijs 1,5 pleuro) <i>Tijdens alle activiteiten in Squattus Dei: weggeefwinkel (neem wat je nodig hebt!) en Info-teek (bibliotheekje met info over anarchisme, feminisme, dierenbevrijding,...) nieuw telefoonnummer skwattus: 0485/02.14.86</i>

SQUATTUS DEI IS NOG STEEDS MET ONTRUIMING BEDREIGD
OP DE DAG VAN DE ONTRUIMING ZAL ER EEN BETOGING PLAATSVINDEN — VERZAMELEN OM 20.00 OP DE GROTE MARKT TE LEUVEN.

HASSELT		
De Kraakvestingsmaatschappij (Boomkensisstaat 170)	elke woensdag	Volxkeuken Tabasta - vanaf 18.00
	dinsdag & vrijdag	Vrije Markt - vanaf 14.00 - In de vrije markt plaatsen we al het voedsel dat wij over hebben. Dat vergaren we door 2 x per week naar de markt te gaan. De vrije markt werkt volgens het principe van 'de vrije bijdrage'.

De doorgeefwinkel is open tijdens de vrije markt en de volxkeuken. De doorgeefwinkel is de enige winkel in Hasselt waar je niet kan stelen.
Het nieuwe adres en activiteiten van de Hasselse krakers: De Kraakvestingsmaatschappij - Boomkensisstaat 170, 3500 Hasselt - dekraakvestingsmaatschappij@hotmail.com

MOL		
Chateau Velo (Owenslei 6, 2400 Mol)	elke vrijdag 1e & 3e vrijdag v/d maand	Buurtcafé Volkskeuken + buurtcafé

MALDEGEM		
Boogaarde 57 9990 Maldegem	elke vrijdag	Volxkeuken

GENT: A.C. Assez : Sparrestraat 1A, 9000 Gent (wijk Brugse Poort) -- **Palinghuizen** : Palinghuizen 144, 9000 Gent (bij Westerbegraafplaats) -- **Ivago** : Staaksenstraat, 9000 Gent -- **Anarchist Black Cross Gent** : PB 40, 9000 Gent 2, België; abc_gent@yahoo.com; http://www.geocities.com/abc_gent/; rek. 001-3364945-91 -- **De 3 Charels** : Leiekaai 318, 9000 Gent -- **Vluchtelingen Aktie Komitee** - VAK: Sint-Pietersnieuwstraat 45, 9000 Gent; tel 0485/20 33 26, fax 09/264 35 7; info@vluchteling.be, www.vluchteling.be -- **Infotheek**: Annonciadenstraat 16, 9000 Gent; www.anarchie.be/infotheek -- **L'enfant Terrible** : Wispelbergstraat 3 -- **ANTWERPEN: kafee Den Hopsack** : Grote Pieterpotstraat 24, 2000 Antwerpen -- **Het Badhuis** : Burchtgracht 14, 2000 Antwerpen -- **Feministisch Café Poppesnor / CC Berchem** : t Werkhuys, Zegelstraat 13, 2140 Borgerhout - <http://www.feminisme.be/fcpoppesnor/> -- **Anarchist Black Cross A'pen** : reknr. 000-3244460-04; mail: abc.antwerpen@gmail.com; post (zonder naamsvmelding!) PB 60, 2018 Antwerpen 6 -- **BRUSSEL: Universele Ambassade** : F. Rooseveltlaan 66, 1050 Brussel; info@universal-embassy.be; www.universal-embassy.be -- **Centre Libertaire** : Rue des Foulons 47, 1000 Brussel; <http://www.anarchie.be/centrelib/> -- **Cinema Nova** : Arenbergstraat 3, 1000 Brussel - www.nova-cinema.org **BRUGGE: De Zandberg** : Daverlopark, Assebroek -- **Uitgezonderd** -- **Lappersfront**: Kazernevest 67, 8000 Brugge; 0495/49 90 47; www.uitgezonderd.tk -- **LEUVEN: Villa Squattus Dei**: Schapenstraat 29, 3000 Leuven; sociaalcentrum@hotmail.com; p/a PB 80, 3000 leuven 3; 0485/02.14.86 -- **Pumpkin Liberation Front & Food Not Bombs Leuven** : contact via sociaalcentrum@hotmail.com -- **MOL: Chateau Vélo**: Owenslei 6, 2400 Mol; 0487/555 320 ; <http://kleinverzet.wordpress.com/> -- **LUIK: Le Chemin Vert** : Rue du Méry 20, 4000 Li ge -- **Casa Nicaragua** : Rue Pierreuse 23, 4000 Li ge; 04/3773219; info@casanica.org; www.casanica.org -- **Squat Le Tapsala** : Rue de Armuriers 31, Luik -- **IEPER: Vort'n Vis** : Sint-jacobsstraat 3, Ieper -- **GEEL: Acting Open Minds (AOM)** actie- en discussiegroep: Diestseweg 134, 2440 Geel; aom@respectheplanet.com -- **HASSELT: De Kraakvestingsmaatschappij**: Boomkensisstaat 170, 3500 Hasselt -dekraakvestingsmaatschappij@hotmail.com - <http://www.kraakvestingsmaatschappij.org> -- **Andere: Feministisch anarchistische madammen**: <http://www.feminisme.be/fcpoppesnor/> -- **Think Pink**: <http://www.thinkpink.be.tf> -- **Kokkerellen**: www.anarchie.be/kokkerellen; 0472/43 18 47 -- **Zwart en Rood vzw mailorder**: zwartenrood@anarchie.be; www.anarchie.be/zwartenrood -- **Websites: www.anarchie.be**: portaalsite anarchistische groepen ; **www.spunk.org**: online bibliotheek en archief ; **flag.blackened.net**: internationale portaalsite ; **www.infoshop.org**: internationale portaalsite

STUUR TIJDIG JE ACTIVITEITEN DOOR!
BIJ VOORKEUR VIA E-MAIL NAAR AGENDA@DENAR.BE

Je kunt De Nar niet alleen lezen, je kan haar ook uitnodigen om in levende lijve plaats te nemen op de kanapee.

Wil je een gezellige babbel organiseren over De Nar en haar strijd, wil je dieper ingaan op een bepaald onderwerp dat ons nauw aan het hart ligt, wil je ons eens confronteren met de kreten van achter een vergeten muur, had je graag een info-avond of workshop georganiseerd over verzet en repressie, AMP eens om een ongezouten mening gevraagd,...? Geef ons een seintje en wij regelen graag de rest.

-- het schrijverscollectief.

DE NAR
p/a Patriottenstraat 27 - 2600 Berchem

rek. 068-2050689-39
e-mail info@denar.be
web <http://www.denar.be>

Waar vind je de Nar ?

De Nar wordt verspreid via verdeelpunten en via individuele abonnementen. Meestal is er wel een verdeelpunt bij jou in de buurt. Op alle adressen die in de agenda van de Nar staan kan je normaal gezien de Nar oppikken. Andere verdeelpunten vind je op www.denar.be

Hoe kan je de Nar thuis opgestuurd krijgen?

De Nar is normaal gezien verkrijgbaar via de verdeelpunten. Als je de Nar daarentegen graag thuis opgestuurd krijgt, dan rekenen wij daarvoor op een financiële bijdrage in de kosten. We rekenen, voor thuisverzending, 2 euro per nummer aan. Je kan ons dat bedrag (bv. 12 euro voor 6 nummers) bezorgen:

- via een geldsom in een goed gesloten omslag naar het adres van de Nar of via een storting op het rekeningnummer van de Nar. Wij trekken van het bedrag dat je gegeven hebt dan per nummer 2 euro af. We zullen je ook een briefje sturen als je krediet op is.
- via een permanente maandelijkse of tweemaandelijks opdracht. Je engageert je dan om elke maand of elke twee maanden een bedrag van minstens 2 euro te storten. Wij geven hier voorkeur aan, omdat we dan onmiddellijk weten op hoeveel geld we kunnen rekenen.

Hoe kan je de Nar helpen verdelen?

Als je het ziet zitten om een bepaald aantal exemplaren van de Nar elke twee maanden te verdelen in je omgeving, dan kan je ze

- ofwel oppikken in Antwerpen, Leuven of Gent. Stuur daarvoor een briefje of een mail naar de Nar.
- ofwel opgestuurd krijgen naar een adres. We vragen je dan om de verzendingskosten van de Nar te betalen. De kostprijs hangt af van het aantal:

Aantal Narren	Kost per verzending	Per jaar (6 nummers)
3 tot 7	1,5	9
7 tot 20	2,5	15
20 tot 40	4	24

Moest het je niet lukken om de kosten van elke verzending te betalen, dan zoeken we samen naar een oplossing. Stuur ons dan even een briefje of een mail...

Hoe kan ik de Nar in het buitenland krijgen?

Voor individuele abonnementen buiten België rekenen we 4 euro per exemplaar aan. Je kan ons het bedrag bezorgen op dezelfde manier als bij abonnementen binnen België. De bankcodes van de rekening van de Nar zijn:

reknr. 068-2050689-39
BIC GKCCBEBB
IBAN BE13 0682 0506 8939

Voor de verdelers in het buitenland vragen we ook de verzendingskosten, zoals in de tabel hieronder:

Aantal Narren	Kost per verzending	Per jaar (6 nummers)
3 tot 7	5	30
7 tot 20	10	60
20 tot 40	13	78

DE NAR nr. 209
Januari - Februari 2007
oplage: 3000 exemplaren